

Ἄσ' Ὀλῆα

Τὸ σύμβολόν μας ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΜΟΥΣΗΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

ΣΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΝ ΓΡΕΒΕΝΩΝ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΝ

Τῆς Ἐκκλησιᾶς μας Σταυραγιέ! Χαρὰ στὸν θάνατό Σου!
Δὲν εἶναι θάνατος αὐτός, εἶναι ζωὴ καθάρια
Ποῦ χύνεται ἀφθονῆ, τρανῆ, στοῦ Ἑλληνισμοῦ τὲς φλέβες.
Δεσπότη! τέτοιος θάνατος λογιέται ἀθανασία!

Σ' ἐσφάζανε οἱ θεήλατοι, σὰν τὸ παχὺ κριάρι,
Νομίζοντας πῶς ἐσφαζαν τὴν ἱερὰν Ἰδέαν
Τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ποῦ βρίσκεται βαθυοδυμελιωμένη
Μέσα στὴν χλιοξάκουστη πατρίδα τοῦ Ἀλεξάνδρου.
Ἄλλ' ἀπατήθησαν οἰκτρά... Τοῦ Ἑλληνισμοῦ τὸ δένδρον
Ὅσο ποτίζεται ἀφθονῶς μ' αἷμα ἱερῶν μαρτύρων,
Σὰν τὸ δικό Σου τὸ ἱερὸ καὶ τιμημένον αἷμα,
Τόσο καὶ γιγαντεύεται, χοντραίνει κι' ὑψηλόνει,
Κ' ἀπλώνει τὰ κλονάρια του στὴν ἁγιασμένη Χώρα,
Ποῦ οὐδὲ φωτιά, οὐδὲ σίδηρο, χιλιάδες τώρα χρόνια,
Δὲν εἴμπορέσανε ποτέ, ποτέ νὰ μεταβάλουν!

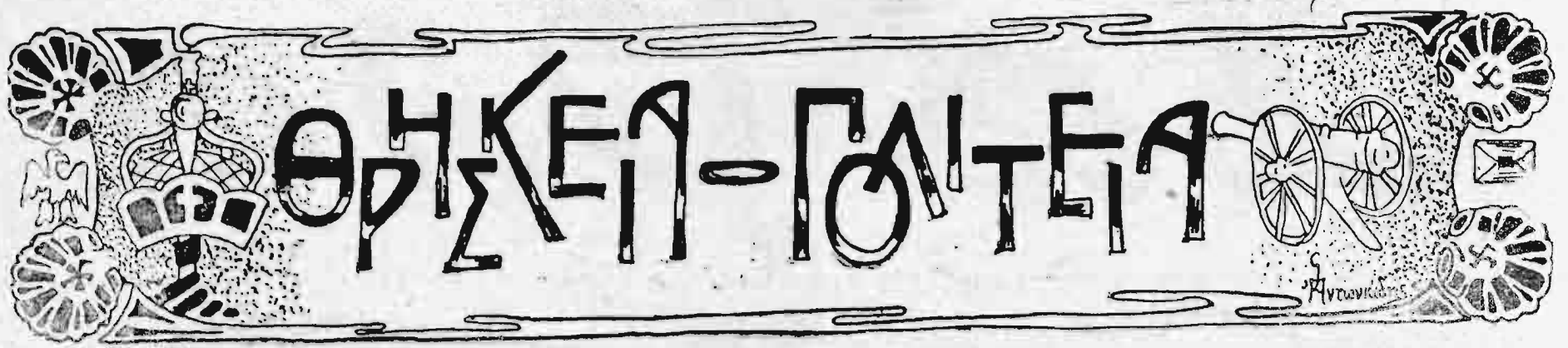

Τὸν πόνο, ποῦ δοκίμασες στὴν ἄγρια σφαγὴ Σου,
Μὲς στὴν καρδιά τὸν νοιώσαμε, σὰν δίκικοπο μαχαίρι.
Γιὰ Σένανε τὰ δάκρυα μας γενήκανε ποτάμια,
Ποτάμια γοργορέματα κι' ἀγριοφορτουνιασμένα,
Καὶ τρέχουνε βουίζοντας, σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύση,
Κατάρεις στοὺς φονειᾶδες Σου, τοὺς θεομισημένους.
Ὡ ὑπέροτιμο καὶ πάναγνο τῆς Ἐκκλησιᾶς καμάρι,
Ἐγείνε πόνος Ἐθνικὸς ὁ πόνος τῆς σφαγῆς Σου!

Χαρὰ σ' Ἐσένα, ἀθάνατε στρατιώτη Ποιμενάρχη,
Μὲ τὸ στεφάνι τὸ ἔνδοξο κι' αἱματοσταλαγμένο,
Ποῦ φόρεσες περήφανος στὸ τίμιο Σου κεφάλι,
Γιὰ τὴν ἀγάπη τὴν γλυκειὰ τῆς ἁγίας μας Πατρίδας!
Χαρὰ σ' Ἐσένα, ἀθάνατε, μὲ τὴν χουσιὴ τὴν τύχη,
Ποῦ εἶχες νὰ κλαίῃ ἐπάνω Σου ὁλόκληρο ἓνα Ἔθνος!

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ταυτοχρόνως πρὸς τὴν σωματικὴν εὐρωστίαν, πρέπει νὰ ἐπιδιωχθῆ ἡ πνευματικὴ ἀνάπτυξις. Εἶναι νόμος τῆς φύσεως, νόμος, τὸν ὁποῖον καθηγίασεν ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, ἡ ἐλευθέρα καλλιέργεια τοῦ πνεύματος καὶ ἡ διὰ τῆς Γνώσεως ἐξύψωσις αὐτοῦ μέχρι τῆς λύσεως τῶν ἀπορρητῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα περιβάλλουσι τὸν ἄνθρωπον.

Ἐκ τῆς τάσεως ταύτης ἐγεννήθη ἡ Ἐπιστήμη, σκοπὸς τῆς ὁποίας εἶναι νὰ εὕρῃ τὴν πρώτην Ἀλήθειαν καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον βίον ἐνσυνείδητον, ἀνώτερον τῶν ἄλλων ἐπὶ γῆς ὄντων.

Ἐκ τούτου καταδεικνύεται ὅτι ἡ ἐπιστήμη, ἡ Γνώσις δηλαδὴ ἡ ἀληθής, ὅχι μόνον δὲν ἀντίκειται πρὸς τὴν θρησκείαν, ἡ ὁποία οὐδὲν ἄλλο εἶναι παρὰ ἐξ ἀποκαλύψεως γνῶσις, ἀλλὰ τὸναντίον ἔρχεται σύμμαχος, βοηθὸς πρὸς αὐτὴν εἰς τὸ μέγα ἐξευγενιστικὸν αὐτῆς ἔργον. Ὅταν ὁ Χριστὸς ἐπέβαλλεν ὡς ἰδανικὸν εἰς τοὺς ἄνθρώπους τὴν τελειότητα, λέγων τὸ αἰώνιον ἐκεῖνο «Γίνεσθε τέλειοι», δὲν ἀπέκλειε βεβαίως τῆς τελειότητος ταύτης τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ θεϊότερον στοιχεῖον τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως.

Διαπράττομεν λοιπὸν ὅχι μόνον παράβασιν τοῦ ἀνθρωπίνου τῆς προόδου νόμου, ἀλλὰ καὶ τοῦ θείου νόμου τοῦ Εὐαγγελίου, ἀμελοῦντες τὴν καλλιέργειαν τοῦ πνεύματος.

Ἐνταῦθα ὁμοῦς πρέπει νὰ κάμω μίαν διαστολήν. Συνήθως καλλιεργοῦμεν τὸ πνεῦμα, ἀναπτύσσομεν αὐτὸ οὐχὶ δι' ἄλλον λόγον, ἀλλ' ἵνα δι' αὐτοῦ δυνηθῶμεν νὰ ἐπιτύχωμεν ὑλικά κέρδη καὶ κοινωνικὰς διακρίσεις. Αὐτὸ ἀνάγεται εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ πνεύματος. Περὶ αὐτοῦ δὲν θέλω νὰ ὁμιλήσω. Ἀναφέρων περὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ πνεύματος, ἐννοῶ τὴν τάσιν ἐκείνην, τὴν ἐμφυτον τῷ ἀνθρώπῳ, ὅπως μίθη, ὅπως γνωρίσῃ, οὐχὶ διὰ νὰ καρπωθῆ ὑλικάς ὠφελείας διὰ τῆς γνώσεως ταύτης, ἀλλ' ἵνα κορέσῃ τὴν δίψαν του, ἵνα τελειοποιηθῆ, ἵνα γνωρίσῃ, ἵνα ἐξιχνιάσῃ, μὴ ἐξετάζων, μὴ φροντίζων ἂν τὴν τοιαύτην ἀνάπτυξιν θὰ ἐξακολουθήσῃ ὡς φυσικὴ συνέπεια ἢ εὐημερία, ἢ κοινωνικὴ διάκρισις.

Ἀλλὰ δυστυχῶς ἐλάχιστοι ἡμῶν ἀναπτύσσοντες τὸ πνεῦμά μας, ἀποβλέπομεν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν του καὶ μόνον, δυστυχῶς κατερχόμεθα εἰς ὑπολογισμοὺς πολὺ ταπεινοὺς, κατατριβόμεθα εἰς σταθμίσεις ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς ἐπιστήμης, ἐξετάζοντες αὐτὴν ἀπὸ ἐμπορικῆς ἀπόψεως. Ὑπάρχουσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ μας ἐπιστήμονες, γενόμενοι ἐπιστήμονες ἵνα ἐκμεταλλευθῶσι τὴν ἐπιστήμην, ὡς θὰ ἐγίνοντο χειρόνακτες, ἂν τὸ ἔργον ἐκεῖνο παρῆκε τιμὰς, διακρίσεις καὶ χρῆμα.

Ἀλλὰ πόσοι ὑπάρχουσιν ἐπιστήμονες ἐξ ἔρωτος καὶ μόνον πρὸς τὴν γνῶσιν, ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται χάριν ἐνὸς ἰδανικοῦ ὑψηλοτέρου τῶν συμφεροντολογικῶν ὑπολογισμῶν; Φρονῶ ὅτι οἱ τοιοῦτοι εἶναι ἐλάχιστοι, ἂν μὴ τελείως σπάνιοι.

Ἡ ἀνάπτυξις τῆς κοινωνίας δὲν ἐκτιμᾶται ἐκ τῆς πληθώρας τῶν ἐπαγγελματικῶν ἐπιστημόνων, ἀλλ' ἐκ τῆς ποσότητος τῶν ἄλλων, τῶν ἀληθῶς ἐπιστημόνων, οἵτινες θὰ εἶναι πάντοτε εἰς θέσιν ἀνεπηρέαστως νὰ ὀδηγήσωσι τὴν κοινωνίαν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας, τὴν ἀληθῆ κα' σωτήριον.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Ἡ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ἡ Κυβέρνησις Σαῖτ πασᾶ ἔλαβε παρὰ τῆς Βουλῆς ψήφον ἐμπιστοσύνης. Τὸ κόμμα τῶν προσδευτικῶν, προσωρινῶς συμμαχήσας μετὰ τῶν συντηρητικῶν, ἔδωκεν εἰς τὴν νέαν Κυβέρνησιν τῆς χώρας 125 ψήφους λευκὰς ἐπὶ 191 ψηφοφορησάντων. Τοιοῦτοτρόπως Κυβέρνησις, ἔχουσα εἰς τὸ πλευρόν της ἰσχυρὰν πλειοψηφίαν, ἐλπίζομεν ὅτι θὰ δυνηθῆ νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ πρόγραμμά της, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ λύσις τοῦ Τριπολιτικοῦ ζητήματος, ἡ ἀπηλλαγμένη ἐπιρροῶν κυβερνήσις τῆς χώρας καὶ ὁ σεβασμὸς τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν προνομίων εἶναι τὰ τρία φωτεινὰ σημεῖα, ἅτινα δυνάμεθα νὰ ἐξάρωμεν.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Δευτέρας ἀνεγνώσθη τὸ κατηγορητήριον τῶν βουλευτῶν Τριπολίτιδος κατὰ τοῦ Χακκῆ πασᾶ· τοῦτο εἶναι ἐκτενέστατον καὶ ἠτιολογημένον. Μεθ' ἱκανὴν συζήτησιν, τὸ τακτικὸν τοῦτο δὲν παρεπέμφθη εἰς εἰδικὴν ἐπιτροπὴν, ὡς εἶχε κατ' ἀρχὰς ἀποφασισθῆ, ἀλλ' εἰς τὸ δ' βουλευτικὸν τμήμα, τὸ ὁποῖον καὶ ἤρχισε τὴν ἐπὶ τούτῳ ἐργασίαν, καλέσαν ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτοῦ τοὺς βουλευτὰς Τριπολίτιδος, ὅπως διαλευκάνωσι μερικὰ τοῦ κατηγορητηρίου σημεῖα.

Ἐν τῇ ἰδίᾳ βουλευτικῇ συνεδρίᾳ ἀνεγνώσθησαν δύο τακτικὰ τῶν κ. κ. Μπουσίου καὶ Βαμβακᾶ ἀφ' ἐνός καὶ τῶν κ. κ. Ἐμμανουηλίδου καὶ Νάλη ἀφ' ἑτέρου ἐπὶ τῆς δολοφονίας τοῦ ἀειμνήστου Γρεβενῶν, δι' ὧν καλεῖται ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν νὰ διαφωτίσῃ τὴν Βουλὴν ἐπὶ τοῦ γεγονότος. Σήμερον ὁ ὑπουργὸς θὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν Βουλὴν περὶ τῶν ληφθέντων μέτρων καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν ἀποτελεσμάτων των.

Ἐκ τοῦ πολέμου τὰ τηλεγραφικὰ πρακτορεῖα μᾶς ἀγγέλλουσιν ὅτι κατελήφθη ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν ἡ Δέρνα καὶ μετὰ πεισματώδη μάχην ἡ Βεργάζη.

Ἀφ' ἑτέρου τὰ ἐξ Εὐρώπης τηλεγραφήματα ἀναφέρουσιν εὐνοϊκὰς διαθέσεις τῶν Δυνάμεων πρὸς ἐπέμβασιν. Οὕτω, μετὰ τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον τῆς Τετάρτης, οἱ ὑπουργοί, καίτοι ἀπέφυγον νὰ εἰσέλθουν εἰς λεπτομερείας, ἐδήλωσαν ὅμως εἰς τοὺς δημοσιογράφους τὴν πολλὴν τῶν αἰσιοδοξίαν διὰ τὴν σύμφωνον πρὸς τὴν Τουρκικὴν ἀξιοπρέπειαν λύσιν τοῦ Τριπολιτικοῦ ζητήματος.

Σχετικῶς πρὸς τὴν λύσιν ταύτην διεδόθη εἰς τοὺς πολιτικοὺς κύκλους, ὅτι ἡ Τουρκία, κατιδοῦσα τὸ ἀσύμφωνον πλέον τῆς πολιτικῆς τῆς τριπλῆς συμμαχίας, θὰ συντελέσῃ εἰς βλκκανικὴν ὁμοσπονδίαν μετὰ τὴν διατήρησιν τοῦ καθεστώτος, πεισθεισα εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τῆς Ἀγγλίας καὶ Ρωσίας.

Αἱ Ἑλληνοτουρκικαὶ σχέσεις βελτιοῦνται ἢ παντελῆς ἄρσις τοῦ ἐμπορικοῦ ἀποπλισμοῦ ἀφ' ἐνός, καὶ ὁ διορισμὸς εἰς τὴν θέσιν πρεσβευτοῦ ἐν Ἀθήναις τοῦ ἐν Κετίγγη Σαδρεδδίν βέη ἀφ' ἑτέρου, εἶναι σημεῖα τῆς τοιαύτης τροπῆς· ἐν τούτοις φόβοι περιπλοκῶν δὲν ἐξέλιπον. Μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ κυροῦ Αἰμιλιανοῦ, ἡ ἐν Ἑλλάδι δημοσία γνώμη ὑπερβολικὰ ἐξηρηθίσθη, τὸ δὲ ὑπουργικὸν συμβούλιον, συνελθὸν καὶ λαθὸν ὑπ' ὄψει τὰς ἀνακοινώσεις τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Γ. Γρυπάρη, ζήτησε τὸν ἐνταῦθα ἐπιτετραμμένον, ὅπως προδῇ εἰς διαδήματα παρὰ τῇ Ὁθ. Κυβερνήσει τόσον διὰ τὴν δολοφονίαν, ὅσον καὶ διὰ τὰς κακοβούλους διαδόσεις τῶν ἐνόχων σχέσεων τοῦ θύματος πρὸς τὰς προξενικὰς ἑλληνικὰς ἀρχάς. Τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον ἐν Ἑλλάδι ἀπεφάσισε τίνα μέτρα πρέπει νὰ λάβῃ ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἢ στίσις τῆς Τουρκίας δὲν ἀναστηλώσῃ τὸ γόητρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

ΑΣ ΞΗΡΑΝΘΩΣΙ ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ

«Μιμηταί μου γίνεσθε»

(Παύλος)

Στένει και πάλιν τὸ Ἔθνος, πληγὲν ὑπὸ νέας ὀδύνης· βαρυαλγεί ἡ καρδιά του, συντριβεῖσα ἐπὶ τῇ ἀπαισίᾳ εἰδήσει και πένθος πικρὸν περιβάλλεται, διότι χάνει ἓνα ἀληθῆ ποιμένα του, τὸν ὁποῖον ἠ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν και τὸ Καθῆκον ἀφοσίωσις κατέστησαν ἀδίως ὑποπτον, ἠ δὲ σκοτία δικαιοσύνη μισθάρων συμμοριῶν προσέγραψε, καταδικάσα ἀναπολόγητον.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ξηρὰ ὅσον και πένθιμος. Ὁ Αἰμιλιανὸς, ὁ γλυκὺς τοὺς τρόπους ἱεράρχης, ὁ ἀδιαλείπτως μοχθῶν ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου του, ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος πρῶτος ἠλόγησε τὸ τηλεβόλον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπροστάτευε τὴν ἀναγεννωμένην ἐν Τουρκία ἐλευθερίαν, ἐδολοφονήθη αἰσχροῦς και ὑπούλως, κατεκρεουργήθη και ἀφῆθη μετὰ τῶν δύο του ἀκολούθων ἀταφος ἐν μέσῳ τοῦ δάσους μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἠ ἀγάπη τῶν πνευματικῶν του τέκνων ἐξαναστάντων, τὸν εὗρεν ἔρημον, νεκρὸν και τὸν ἔθαψε πανδήμως.

Ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά ὅσον δῆποτε ἐν τῇ ἀγριότητί της και ἂν εἶναι ἐξοικειωμένη πρὸς τὸ χυνόμενον αἷμα τῶν σφαγῶν και τῶν πολέμων, δὲν δύναται νὰ μὴ δονηθῆ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, δὲν δύναται νὰ μὴ αἰσθανθῆ ἑαυτὴν αἰμάσσουσαν, ἀκριβῶς ἐξ αἰτίας τῶν συνθηκῶν, ἐπὶ τὰς ὁποίας διεπράχθη τὸ ἔγκλημα.

Οἱ θανόντες δὲν ἦσαν οὔτε ὀρεσίβιοι λησταί, οὔτε και σιδηρόφρακτοι ἱππῶται. Διήρχοντο ἄοπλοι και ἀφοβοὶ τὸ δάσος διὰ νὰ ὑπάγῳσιν εἰς ἐκτελέσιν πνευματικῶν καθήκοντος, διὰ ν' ἀλείψῳσι μετὰ τὸ ἔλαιον τῆς παρηγορίας χαινούσας πληγὰς και διὰ νὰ στηρίξῳσι μετὰ τὴν βακτηρίαν τῆς ἀληθείας κλονιζόμενας καρδίας. Μετέβαινον διὰ νὰ ἐμβάλῳσι τὴν Εἰρήνην, ἐκεῖ ὅπου ὁ Δαίμων τῆς Διχονοίας εἶχε ῥίψει τὴν ἔριν, ἐπήγαιναν νὰ φιμώσωσι τὰ μῖση και νὰ καταπνίξῳσι τὰς ἐκρήξεις τῶν παθῶν. Ἄλλ' εἰς τὸν δρόμον τῶν ἐμπίπτουσιν εἰς ἐνεδραν, τρεῖς ἀπέναντι τίς οἶδε πόσων! ἄοπλοι ἔναντι πανόπλων, ἀσθενεῖς ἔναντι ἰσχυρῶν. Ἡ χεὶρ τοῦ ποιμενάρχου, ἠ εἰθισμένη νὰ κρατῆ τὸν Σταυρὸν τῆς Εἰρήνης και νὰ ἐπιδιαφυλάξῃ ἐβλογίας ἀντὶ καταρῶν, δὲν ἰσχυσε ν' ἀνακόψῃ τὴν ὁρμὴν τῶν δολοφόνων χειρῶν, τὸ σῶμά του ἐγένετο ὁ εὐχερὴς τῆς βολῆς τῶν στόχος, εἰς ὃν τὸ ἀπαισίον μῖσος και τὰ φοβερὰ πάθη ἐξεκένωσαν ὅλα τὰ ὄπλα των, ἐκ φόβου μὴ τ' ἀσθενικὰ σώματα τῶν ἱερέων τοῦ Χριστοῦ ἐπιζήσωσι τῶν πληγῶν των. . . Οἱ Ἀπόστολοι τῆς Εἰρήνης ὑπέκυψαν. Ὁ στεναγμὸς των ἀντήχησεν εἰς τὸ δάσος ὡς

ὑστάτη εὐλογία και τὸ αἷμα των ἐπότισε τὸ ἔδαφος, ὡς ἀγνὴ εἰς τὴν Ἀλήθειαν σπονδή. Οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων συνεκινήθη ἀγρία χαρὰ τὸναντίον ἐφώτισε τὴν ἀπαισίαν μορφήν των και ἀπεμακρύνθησαν, στερήσαντες τὰ θύματά των και τῆς ἱερωτέρας τιμῆς, ἣτις ὀφείλεται εἰς τοὺς νεκρούς, ἔστω και τῶν ἐχθρῶν μας. . . Μόνον ἠ ἀψυχὸς Φύσις, σιγηλὴ μίρις τοῦ δράματος, ἔρριψεν ἐπὶ τῶν πτωμάτων των τ' ἀργυρόχρυσα φθινοπωρινὰ φύλλα τοῦ δάσους ὡς νεκρικὸν σάβανον, ὡς ἀψευδῆ στέφανον μαρτυρίου. . .

*

Ἄλλ' ὅμως, παρὰ τὸ ἱερὸν σκῆνος τοῦ δολοφονηθέντος μητροπολίτου σύσσωμον τὸ Ἔθνος κλίνει τὸ γόνυ και μετὰ τὰ θιρομὰ δάκρυά του τὸ πλύνει, ἵνα τὸ καταθέσῃ εἰς τὸν τάφον, εἰς τὸν ὁποῖον τὸσον προῶρος κατέρχεται.

Και τὰ δάκρυα διὰ τὴν σκληρὰν ἀπώλειαν, διὰ τὴν ἀδικὸν ἐκείνην ἀνθρωποκτονίαν, κρουνηδὸν ρέουσιν ἀκένωτα, ἐκκληδῶντα ἀπὸ τὰς πληγεῖσας καρδίας.

Κλαίωμεν τὸν Αἰμιλιανὸν και τοὺς συντρόφους του, διότι ἀπορφάνισαν τὰς οἰκογενείας των και τὴν κοινωνίαν τὸσον προῶρος· θρηνοῦμεν τὴν Ἐκκλησίαν, ἠ ὁποία χάνει ἓνα ἀληθῆ αὐτῆς ἱερέα, κλαίωμεν τὸ Ἔθνος, τὸ ὁποῖον στερεῖται τὸσον ποιητοῦ τέκνου· ἀλλὰ και κλαίωμεν τὴν δύστηνον ταύτην χώραν, εἰς τοὺς πολίτας τῆς ὁποίας νέας θὰ ἐμβάλῃ δυσπιστίας τὸ φοβερὸν τοῦτο συμβάν.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Πιστεύω νῆ, ὅτι ἐπραγματοποίησε τὸ ἰδανικὸν του, δὲν πρᾶττει ἄλλο ἠ ἐξιδανικεύει τὴν πραγματικότητα.

Ἐπάρχουν μερικοὶ, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι ἐγωῖσται, μετὰ τὸν μόνον σκοπὸν — σκοπὸν ἐγωῖστικὸν — νὰ μὴ φαίνωνται ἐγωῖσται.

Λέγουν γενικῶς, ὅτι ὑπὸ τὴν ἐπίρρειαν σφοδροῦ πινος αἰσθήματος, ὁ ἀνθρώπος γίνεται ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Πιστεύω ὅμως τὸ ἐναντίον, ὅτι δηλαδὴ τότε μόνον ἀπαλλάσσεται τῆς τεχνικῆς φύσεως, τὴν ὁποίαν τοῦ ἐχάρισεν ἠ ἐκπαίδευσις και αἱ διαφοροὶ συνθῆκαι.

Ἐκεῖνοι ἀκριβῶς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὰς περιοστέρας ἀξιώσεις, θέλουν νὰ φαίνωνται, ὅτι εἶναι ἀνευ ἀξιώσεων.

Ἡ γυνὴ φαίνεται ἐνίοτε ἀνωτέρα τοῦ ἀνδρὸς κατὰ τὴν ἀγγίνοιαν, διότι συγκρίνεται αὐτὴ πρὸς τὴν σωματικὴν τῆς δύναμιν. Αὕτη εἶναι ἰνωτέρα μόνον κατ' ἀναλογίαν, ἀλλ' ὄχι πραγματικῶς.

Marguerite Fabre-Sallèles

Εἰς ἐποχὴν ἀκριβῶς, καθ' ἣν τὰ πάντα ἀναμένονται ἐκ τῆς συμποίας και μόνης αὐτῆς, εἰς ἡμέρας σκληρῶν δοκιμασιῶν, καθ' ἃς ἠ σωτηρία τῆς Πατρίδος ἐξήρηται ἐκ τῆς μετριοπαθείας και τῆς ἐνότητος, τὸ συγερὸν τοῦτο κακούργημα ἔρχεται νὰ κλονίσῃ τοὺς στήλους τούτους και νὰ ἐπιδεινώσῃ τὴν κατάστασιν. . .

*

Ἐν τούτοις εἶναι καιρὸς νὰ ξηρανθῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ και νὰ σταματήσωσιν οἱ κρουνοὶ τῶν δακρυῶν. Τὰ δάκρυα τὰ παρατεταμένα εἶναι ἐνδειξις ἀπελπισίας· τὴν ἀπελπισίαν δὲ οὐδέποτε ἐγνώρισε τὸ Ἔθνος, οὔτε θὰ γνωρίσῃ. Ὁ Αἰμιλιανὸς ἐμφορτίσθη ἐν Κυρίῳ· τὸ Πάνθεον τῆς Ἐκκλησίας και τοῦ Ἔθνους ἐδέχθη ἓνα ἐπὶ πλέον ἱεράρχην, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ εἶναι ὁ τελευταῖος τῆς μακροτάτης ταύτης σειρᾶς. Τὸ Ἔθνος εἶναι μέγα· εἰς τὴν θέσιν τῶν Αἰμιλιανῶν, τῶν Φωτίων και τῶν Γρηγορίων νέοι ἀληθεῖς τοῦ Χριστοῦ στρατιῶται θὰ ταχθῶσι. Τὸ Ἔθνος πρέπει νὰ συναίσθανθῇ τὴν ἰσχύν του, καιτοὶ δὲ ἐν τῇ χριστιανικῇ αὐτοῦ ἀγωγῇ οὐδέποτε θὰ ἀντιτάξῃ «ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος και ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ», ἐν τούτοις και δὲν θὰ λείψῃ νὰ προτάξῃ ἄοπλα στήθη νέων εὐγενῶν μαρτύρων πρὸ τῶν αἰσχροῶν και ἀτίμων ἀνθρωπαρίων, ἀτινα κατέρχονται εἰς τὸ ἔγκλημα, ἀδυνατοῦντα διὰ τῆς ἀληθείας νὰ ἐπικρατήσωσι.

Ναί, ἠ Ἐκκλησία και τὸ Ἔθνος οὐδέποτε ἔστερήθησαν τοιούτων γενναίων ψυχῶν, τὸ δὲ μακρὸν μαρτυρολόγιον αὐτῶν ἀποτελεῖ τὴν μεγαλειότεραν τῆς ἀληθείας ταύτης ἐπιβεβαίωσιν. Και ἀφοῦ πέσωσιν ἀκόμη και ἕτεροι πρόμαχοι τῆς Ἀληθείας, θὰ ἔλθῃ τέλος και στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἠ μάχαιρα τῶν δολοφόνων θὰ στομώσῃ, ἠ αἰχμὴ τῆς θ' ἀμβλυθῇ, ἀποκαμουῖσα νὰ θραύῃ ὅσα Ἀποστόλων τῆς Εἰρήνης, και τότε οἱ θρασυδείλοι δολοφόνοι, ἄοπλοι πλέον, ἔστερημένοι τῆς μόνης των ἰσχύος, θὰ πέσωσι, πτήσσοντες πρὸ τῆς Μεγάλης Ἀληθείας, τῆς ὁποίας τὴν πολυτιμὸν πορφύραν αὐτοὶ ἔβαψαν δι' αἱμάτων ἀθῶων.

*

Ἡ ἱστορία μᾶς διδάσκει ὅτι ἠ Ἀλήθεια, και μάλιστα ὅταν καταπολεμῆται μετὰ ὑπουλα μέσα, πάντοτε ἐπεκράτησε και ἀνεδείχθη. Ὁ Αἰμιλιανὸς πληγείς, ἔδωσεν ἐν ἐπὶ πλέον πλῆγμα κατὰ τῶν ἐρπετωδῶν ἐχθρῶν μας και διὰ τοῦ σκληροῦ του θανάτου ἀπεκάλυψε τὰ μέσα των και τοὺς σκοποὺς των. Τὸ σκάφος τῆς Ἀληθείας δὲν ἐπόδισεν, ἀλλὰ τὸναντίον προήχθη. Ἄς ξηρανθῶσι λοιπὸν τῆς ἀπελπισίας τὰ δάκρυα!

Θ. Κ. Μ.

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Χαίρετε, όνειρα!

Το άτιμόπλοιο — έν μεγαθήριον τής θαλάσσης — ήτο έτοιμον ν' αναχωρήση. Αί κλίμακες του είχαν ύψωθῆ και τά σχοινία έλύοντο. Κάθε συγκοινωνία με την αποβάθραν διεκόπη.

Είς την προκυμαίαν συνηθροίσθησαν όσοι είχαν κάποιαν γνωριμίαν ν' αποχαιρετήσουν τά μανδύλια, βρεγμένα με τὸ δάκρυ του χωρισμοῦ, ήσαν έτοιμα νά κινηθῶν δια νά προσφωνήσουν με την σιγαλήν των γλώσσαν τὸ κατευόδιον.

Έξ άλλου, επάνω εις την γέφυραν, εις τὸ μέρος τὸ έστραμμένον πρὸς την παραλία, είχαν συγκεντρωθῆ οί επιβάται δια νά μειδιάσουν δια τελευταίαν φοράν, δια νά στείλουν εις εκείνους ποῦ τοὺς αποχαιρετοῦν, έν μακρυνὸν φίλημα.

Μαζὶ όμως με εκείνους ποῦ είχαν συγκεντρωθῆ επάνω εις την γέφυραν, μία και μόνη επιβάτις έμενε κάπως παράμερα ἀπὸ τὸν άλλον όγκον και ακίνητος έβλεπε με ρεμβασμὸν εκείνους ποῦ ἀπεχαιρέτων . . . τοὺς άλλους. Δέν είχε κανένα ν' αποχαιρετήση και κανείς ἀπὸ όλον εκείνο τὸ πλῆθος δέν έσκέπτετο δια την ύπαρξίν της. Και όμως και αὐτὴ ἀνεχώρει και αὐτὴ επρόκειτο νά κάμῃ τὸ ίδιον μακρυνὸν ταξίδιον εις την θάλασσαν τοῦ άγνώστου.

Η δύναμις τοῦ αἵμοῦ σιγά-σιγά ἀπεμάκρυνε τὸ πλοιον, αλλά τὸ μεγαθήριον αὐτὸ τής θαλάσσης ήτο ἀκόμη πλησίον. Η μονήρης εκείνη επιβάτις έξηκολούθει νά μένῃ με τὸ ρεμβὸν βλέμμα της πρὸς την παραλία, την ὁποίαν άφινε. Τά δάκτυλά της έπαιζον με τά άκρα τής μακρῆς της εσάρπας, ένῶ εις τὸ πρόσωπόν της μία σκιὰ μελαγχολίας ήτο ἀπλωμένη.

Ποία νά ήτο; διατί άρά γε έταξίδευε μόνη και διατί νά μὴ κινήται χάριν της έν μανδύλιον; Ητο κάποια ἀπόκληρος τής ζωῆς; ήτο ὀρφανὴ κόρη; ήτο βιοπαλαίστρια ή άτυχῆς ύπαρξις, θῦμα τής κοινωνικῆς διαφθορῆς; Τίποτε δέν ήδύνατο νά με πληροφορήση τὸ πρόσωπόν της, τοῦ ὁποίου τά χαρακτηριστικά σιγά-σιγά έθόλονεν ή ἀπόστασις . . . Ἄλλ' εκείνο, τὸ ὁποῖον δέν ήδύνατο νά μοῦ κρύψῃ, ήτο ή θλίψις, ή ὁποία βαρειά είχε καθίσει επάνω εις την ἀναχωροῦσαν εκείνην ψυχῆν.

Τὸ άγνωστον και ή ἀπόστασις μ' έκαμε νά την συμπαθήσω και χωρὶς νά σκεφθῶ πολὺ,

δρομώμενος ἀπὸ κάποιον ἀκαθόριστον αἰσθημα, ήρχισα νά κινῶ τὸ μανδύλι μου δι' εκείνην, την ὁποίαν δέν είξευρον, οὔτε θά έγνώριζον περισσότερον' έκίνησα τὸ μανδύλιον δια την έρημον εκείνην κόρην, ή ὁποία μετέβαινε με την σκυθρωπὴν της ψυχῆν εις τὰς χώρας τοῦ άγνώστου.

Αἴφνης, την βλέπω νά κινή την μεταξοτὴν της εσάρπαν και νά με χαιρετᾶ με την ζέσιν, με την ὁποίαν τά μανδύλια τῶν άλλων έκινούντο δια ν' αποχαιρετήσουν τὰς μακρὰς γνωριμίας των, τὰς παρατεταμένας σχέσεις, έως ὅτου τὸ αἵμόπλοιο — τὸ μεγαθήριον αὐτὸ τής θαλάσσης — εφάνῃ εις τὸ πέλαγος ὡς έν μικρὸν ἄθυρμα, ὡς μία ἀδιόρατος γραμμὴ.

Είς τὸ πρόσωπον εκείνης ἀπεχαιρέτων ἐγὼ τ' ἀπομακρυνόμενα με τὰς στιγμὰς ὄνειρά μου. Εκείνη όμως τί άρά γε ἀπεχαιρέτα; Δέν τὸ έμαθον, οὔτε θά τὸ μάθω ποτέ.

Θύμος.

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

Ο σπουργίτης.

Οί δρόμοι μᾶς πόλεως έχουν καθέννας την ιδιικήν του φυσιογνωμίαν, ὅπως και οί άνθρωποι.

Υπάρχουσι δρόμοι εὐθυμοὶ και δρόμοι μελαγχολικοί, δρόμοι πάμφωτοι και χαρούμενοι και δρόμοι γκορνιάρηδες και σκοτεινοί, δρόμοι λεπτοὶ και άριστοκρατικοὶ και δρόμοι χυδαῖοι, άπλυτοι και άκένιστοι, δρόμοι άφελεῖς και δρόμοι αὐστηροί.

Ο δρόμος, εις τὸν ὁποῖον κατοικῶ, ανήκει εις την κατηγορίαν τῶν τελευταίων. Τά μεγάλα του σπιτία, παρατεταγμένα εις την γραμμὴν, φαίνονται ὡς γιγαντόσωμοι λευκοὶ Οὐσσάροι, παρουσιάζοντες ὄπλα εις κάποιαν παράταξιν. Τά περισσότερα παράθυρα κλειστά, ὅλα τά μπαλκόνια έρημα. Ένα σπιτι ἀκατοίκητον ἀκόμη σκορπίζει εις μεγάλην ἀκτίνα γύρω του την θλίψιν τοῦ κενοῦ και τής εγκαταλείψεως. Τά παράθυρά του, ημί-κλειστα, μουίζουν μάτια νεκροῦ. Δέν υπάρχει χέρι νοικοκυρῆς νά τὰ κλείσῃ, και ένα μεσημέρι ἀπ' αὐτά, ποῦ έταλάνιζε την πόλιν ὁ φθινοπωρινὸς βορρᾶς, οί διαβάται είδαν εξαφνα τά παραθυρόφυλλα μᾶς μπαλκονόπορτας νά συγκλονίζονται μίαν στιγμὴν, νά τρεμουλιάζουν και έπειτα νά πέφτουν με ὀρμὴν τὸ ένα επάνω στὸ άλλο και νά θρυμματίζονται. Τὰς παρελθούσας νύκτας τής υπέρ-χου Σεπτεμβριανῆς σελήνης, επιβλητικώτατος ὁ δρόμος μας. Είς ὅλην του την έκτασιν ἀσήμια και ὀπάλια τρέχοντα πρὸς τὰ κάτω, και εις τὰς στενὰς παρόδους τὸ μυστηριῶδες σκότος, ποῦ εύρισκε τόσον ἀγαπητὸν εις την Ἀφροδίτην ὁ γέρω-Ὀβίδιος.

Είς την αὐστηρὰν και ψυχρὰν επιβλητικώτητα τοῦ δρόμου αὐτοῦ ὁ Βεελζεβούλ έξυπέστειλε τώρα ένα παράσιτον.

Εἶναι ένας μικρὸς μορτάκος, δέκα ἐτῶν τὸ πολὺ και τεσσάρων σπιθαμῶν ὕψους. Ἄπὸ ποῦ μᾶς έρχεται, κανείς δέν γνωρίζει. Ἴσως ὀλιγώτερον ἀπὸ ὅλους τὸ ξερεὶ ὁ ίδιος. Ὅσον γυρίζουν αἱ ἀναμνήσεις του πίσω, θά ένθυμείται ὅτι εύρέθηκεν ένα πρωὶ εις κάποια πεζοδρόμιον. Ποῖοι τὸ ἀφήκαν εις τὸ πεζοδρόμιον; Ἄγνωστον. Δύο άνθρωποι, ποῦ τὸ έδημιούργησαν εις μίαν στιγμὴν κινή-δους ἀμεριμνησίας, τὸ ἀφήκαν έπειτα ἀπ' έξω ἀπὸ μίαν πόρταν.

Πῶς κατορθώνει και ζῆ ἔως τὸ πρωὶ τὸ νεογέννητον, ποῦ ἀπετέθη έξω ἀπὸ μίαν θύραν τὰ μεσάνυκτα, εἶναι μυστήριον. Ἐπὶ μίαν νύκτα ὁ βορρᾶς σταματᾶ, ή βορρῆ παύει, τὸ χιόνι λιώνει, οί σκύλοι, ποῦ σπαράζουσι τὰ νεογνά, κοιμοῦνται. Νομίζει κανείς ὅτι ὅλη ή Φύσις ὀπλίζεται με καλωσύνην, και τά άγρια στοιχεια ήμερώνουν, δια νά σωθῆ ένα παιδί, ποῦ τὸ εγκατέλειπεν ή μάνα του. Και ὅταν σωθῆ τὸ παιδί αὐτὴν την πρώτην νύκτα, έπειτα ή εὐνοια τής Φύσεως εξακο-λουθεῖ.

Έπεσε λοιπὸν εις την μελαγχολίαν τοῦ δρόμου μας ή εὐθυμία τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ἀλή-του, ὅπως πέφτει μιὰ πέτρα εις τὰ νερά μιᾶς λίμνης.

Ο μικρὸς τριγυρίζει εις τὸν δρόμον, χώνεται εις τὰς παρόδους, κυλᾶ τὰ κινδουνία τῶν σπιτιῶν, πλαταγίζει τὸ γυμνὸν του πέλιμα εις τὰ πεζοδρόμια. Και διαρκῶς τραγουδεῖ. Εἶναι ὁ μικρὸς ἀμεριμνος σπουργίτης, ποῦ έχώθη εις τὸ μελαγχολικὸν φύλλωμα ἐνὸς κυπαρισσιοῦ. Κελαῖδει διαρκῶς. Και ἀπὸ την στιγμὴν, ποῦ εις ένα πιάνο τοῦ δρόμου μας μία μικροῦλα έτραγοῦδησε την Σωσάνναν:

— ὦ, Σωσάννα! Τί ὀραία εἶνε ή ζωή!

ὁ μικρὸς μορτάκος τραγουδεῖ ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὰ μεσάνυκτα την ὀραιότητα τής ζωῆς.

Ἴσως κανείς άλλος δέν μπορεῖ νά την τραγουδήσῃ καλλίτερα αὐτὴν την ὀραιότητα. Εὐ-πόλυτος και ξεσκύφωτος, ζητῶν ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερα, εἶνε ή εἰκὼν τής ἀμεριμνησίας και τής ἀφροντισίας εις την ζωὴν, ἀληθινὸς σπουργίτης, ἀεικίνητος, ἐλεύθερος, συμπαθητικὸς και χαριτωμένος.

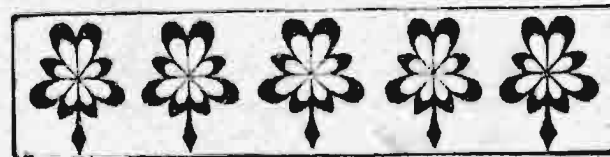
Χθὲς τὸ πρωὶ ένας ἀστυφύλαξ τὸ συνέλαβεν ἀπὸ τὸ αὐτὸ και τὸ υπέβαλεν εις ἀνάκρισιν έξευτελιστικήν.

— Ἐλα δῶ, βορέ! Ποῦ κοιμᾶσαι; τί τρῶς; τέλος πάντων πὸς περνᾶς;

Ο μικρὸς ἐγλύστησεν, ήλευθέρωσε τὸ ὄ-τί του, ἀπεμακρύνθη λίγα βήματα και κοίμην έξω ἀπὸ τὸ στόμα την γλώσσάν του, ἀπῆν-τησε τραγουδιστᾶ:

— ὦ, Σωσάννα! Τί ὀραία εἶνε ή ζωή!

ΓΕΩΡΓ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΣΥΝΟΔΙΚΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΒΙΖΥΗΣ κ. ΑΝΘΙΜΟΣ ΣΑΡΙΔΗΣ

ΑΓΓΕΛΟΣ

Τὸ παιδάκι τῆς ἀκόμα
 μὲ τὴν ὄψι ἀρρωστημένη
 ἀναδεύεται στὸ στρῶμα
 καὶ βαρειά-βαρειά ἀνασαίνει.

Στὸ πλευρό του πάντα ἐκείνη
 μὲ λαχτάρα τὸ κυττάζει,
 μιὰ στιγμοῦλα δὲν τ’ ἀφίνει,
 μιὰ στιγμή δὲν ἡσυχάζει.

Κι’ ὅποιος τὴ θεωρεῖ νὰ γέρνη
 στὸ ζεστὸ προσκέφαλό του,
 ξεγελιέται καὶ τὴν παίρνει
 γιὰ τὸν φύλακ’ ἄγγελό του.

Γιατ’ εἶν’ ὄμορφη στὴ λύπη,
 ὅπως εἶνε στὴ χαρά,
 ποῦ λές : ἄλλο δὲν τῆς λείπει,
 παρὰ μόνον τὰ φτερά.

ΙΘ. ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΤΙΜΙΑ ΖΩΝΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Μόνον ὅσοι παρευρίσκονται εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς, εἰς τοὺς ὁποίους κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς προσάγεται ἡ Τιμία Ζώνη τῆς Θεοτόκου, δύνανται νὰ ἐννοήσωσι τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα, τὸ ὁποῖον, παρ’ ὅλας τὰς παραφωνίας μερικῶν ἀντιφρονούντων κοράκιων, εἶναι ἐρριζωμένον εἰς τὸν πάντοτε καὶ εἰς τὰς εὐτυχίας του καὶ εἰς τὰς δυστυχίας του ἀκόμη ἐμμένοντα εἰς τὰς θρησκευτικὰς του πεποιθήσεις ὀρθόδοξον ἑλληνικὸν χριστιανικὸν λαόν.

Καὶ διὰ νὰ συμβάλωμεν κατὰ τι καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν μέγαν αὐτὸν θρησκευτικὸν τῶν ὁμογενῶν μας ἐνθουσιασμόν, προβαίνομεν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ πολυτιμωτάτου τούτου θρησκευτικοῦ μας κειμηλίου, ἐφόσον βεβαίως ἦτο δυνατόν νὰ γίνη τοῦτο.

Θρησκευτικὴ παράδοσις ἀναφέρει, ὅτι ἡ Παναγία παρέδωκεν εἰς τὸν Ἀπόστολον Θωμᾶν τὴν Τιμίαν αὐτῆς Ζώνην, ἡ ὁποία ἀγνωστὸν πῶς ἀκολούθως περιήλθεν εἰς χεῖρας Ἰβηραίων.

Τῷ 395 μ. Χ. ὁ Ἀρχάδιος, αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου, ἐκ τῆς Ἱερουσαλήμ μεταφέρει τὴν Τιμίαν Ζώνην εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὴν ὁποίαν μετὰ τῆς ἱεραῆς ἐσθήτος

τῆς Παναγίας καταθέτει εἰς τὸν ἐνταῦθα ἱερὸν ναὸν τῶν Βλαχερνῶν.

Μετὰ παρέλευσιν 410 ἐτῶν ἀναφέρεται τὸ πρῶτον θαῦμα τῆς Τιμίας Ζώνης, γενόμενον ἐπὶ τῆς αὐτοκρατείας Ζωῆς, συζύγου Λέοντος τοῦ Σοφοῦ, θεραπευθείσης ἀπὸ δεινοτάτην ἀσθένειαν.

Κατὰ τὸν ἱστορικὸν Γεώργιον τὸν Λογοθέτην, τῷ 1057 ὁ Βούλγαρος ἡγεμὼν Ἀσάν, νικήσας τὸν Ἰσαάκιον Ἀγγελοῦ τὸν Κομνηνόν, ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων λαφύρων, παρέλαβε τὸν «Βασιλικὸν Σταυρόν», ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὕρισκετο μέρος τῆς Τιμίας Ζώνης καὶ τοῦ Τιμίου Εὐλοῦ.

Ἀλλὰ τῷ 1101 ὁ Κνιάζ, δηλαδὴ ὁ ἡγεμὼν τῆς Σερβίας, Λάζαρος, νικᾷ τοὺς Βουλγάρους, λαμβάνει τὸν «Βασιλικὸν Σταυρόν» μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ τεμαχίων τῆς Τιμίας Ζώνης καὶ τοῦ Τιμίου Εὐλοῦ, τὰ ὁποῖα καὶ ἀφιέρωσεν εἰς τὴν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἱστορικὴν ἑλληνικὴν Μονὴν τοῦ Βατοπεδίου.

Ἐπὶ τοῦ «Βασιλικοῦ Σταυροῦ» μέχρι σήμερον εὐκρινέστατα ἀναγινώσκειται καὶ ἡ πρὸς τοῦτο ἀφιέρωσις τοῦ Κνιάζ Λαζάρου.

Κατὰ τῷ 1821 ἡ Τιμία Ζώνη μετεφέρθη εἰς τὴν Κρήτην, ἕνεκα τῆς ἐκεῖ ἐνσκήψεως πανώλους.

Ὁ ἀντίκτυπος τῆς μετ’ ὀλίγον ἐκραγείσης ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως συνετάραξε καὶ τὴν νῆσον, ὡς ἐκ τῆς ἀνωμάλου δὲ ἐν αὐτῇ καταστάσεως, οἱ μὲν κομισάντες τὴν Τιμίαν Ζώνην καλόγηροι ἐξηφανίσθησαν, τὸ δὲ τιμαλφές κειμήλιον περιήλθεν εἰς χεῖρας ἄλλοφύλων.

Κακὸ μεγάλο, θάνατοι καὶ ἄλλαι συμφοραὶ ἐπληξάν τὰς οἰκογενείας τῶν ἄλλοφύλων κατακρατητῶν τῆς Τιμίας Ζώνης, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου ἠναγκάσθησαν κρυφίως νὰ τὴν πωλήσουν εἰς Ἑλληνα ὀρθόδοξον χριστιανόν.

Οὗτος, παραλαβὼν ταύτην, ἔσπευσε νὰ τὴν μεταφέρῃ εἰς τὸ Ἁγιον Ὄρος καὶ νὰ τὴν καταθέσῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Βατοπεδίου, ὅπου ἔκτοτε παραμένει.

ΡΗΠΟΡΤΕΡ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ τὸ δεκαεξασέλιδον κομποτυπωμένον φυλλάδιον εἰς τὸ ὁποῖον λεπτομερέστατα ἀναγράφεται πλήρης ἡ ἱστορία τῆς Τιμίας Ζώνης τῆς Θεοτόκου, τῶν θαυμάτων, τῆς ἀποστολῆς τῆς ἀνά τὰ διάφορα μέρη καὶ ἄλλαι σχετικὰ ἀξιανάγνωστοι λεπτομέρειαι. Εἶναι ἀπαραίτητον ἄγνωσμα καὶ εὐσεβοῦς ὀρθόδοξου χριστιανοῦ καὶ πωλεῖται ἐνταῦθα ἀντὶ δέκα παραδίων, ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις ἀντὶ εἴκοσι, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ταχυδρομικῶν.

Δι’ ἀποστολὴν φυλλαδίων ἀπευθυντέον εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ «Ἀπ’ Όλα».

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

(συνέχεια από σελίδος 746)

ΣΟΥΛΤΑΝ ΜΟΥΡΑΤ Ο Β΄ (1421-1451)

Διὰ τὰ ἔχη δὲ ὄσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρους συμμετόχους καὶ συνευθύνους ἐν τῇ θυσίᾳ, εἰς ἣν προπαρασκευάζετο, παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ, ἐκτὸς τοῦ τότε πατριάρχου **Ἰωσήφ** τοῦ Β΄ (1416-1439), τοῦ ἀπὸ Ἐφέσου, εἰκοσὶν ἐκ τῶν ἐπιφανέστερων ἀρχιερέων καὶ πολλοὺς ἄλλους λογίους καὶ διαπρεπεῖς ἀνδρας. Ἐπιφανέστεροι μεταξὺ τῶν ἀρχιερέων ἦσαν: ὁ Ἐφέσου **Μάρκος ὁ Εὐγενικός**, ὁ καὶ λόγῳ πολυμαθείας, ζήλου καὶ εὐσταθείας χαρακτήρος ἐπιφανέστερος πάντων, ὁ Τραπεζοῦντος Δωρόθεος, ὁ Ἡρακλείας Ἀντώνιος, ὁ καὶ γηραιότερος ὄλων, ὁ Κυζίκου Μητροφάνης, ὁ Νικαίας **Βησσαρίων** (εὐγλωττότερος μάλιστα αὐτὸς τοῦ Μάρκου, ἀλλ' ὄχι καὶ τόσοσὸν περίηνους καὶ ἐμβριθῆς ὡς ἐκεῖνος), ὁ Νικομηδείας **Μακάριος**, ὁ Σάρδεων Διονύσιος (διαπρεπῆς ἐπίσης καὶ εὐρυμαθέστατος ἀρχιερεύς), ὁ Ἀγγιάλου Σωφρόνιος. Οἱ δὲ λοιποὶ ἱεράρχαι ἦσαν: ὁ Ἀμκείας, ὁ Γάνου, ὁ Δράμας, ὁ Δρίστρας, ὁ Λακεδαιμόνος, ὁ Μονεμβασίας, ὁ Μελενίκου, ὁ Μολδοβλαχίας, ὁ Μιτυλήνης, ὁ Σταυρουπόλεως καὶ ὁ Τυρνόδου. Τὴν συνοδείαν, ὡς ἐπίτροπος τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἠκολούθησεν ὁ μητροπολίτης Κιέδου **Ἰσιδώρος**, μεθ' ἑνὸς ἐπισκόπου. Ἀνεχώρουν ἐπίσης: οἱ ἐπίτροποι τῶν πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας Ἀντώνιος, Ἀντιοχείας **Μάρκος** καὶ Ἱεροσολύμων Δοσίθεος, καθὼς καὶ ὁ διαπρεπῆς μοναχὸς **Γεώργιος Σχολάριος**, ὁ κατόπιν, ὑπὸ τὸ ὄνομα **Γεννάδιος**, πρῶτος μετὰ τὴν ἄλωσιν **Οἰκουμενικός πατριάρχης**.

Οὕτω λαμπρῶς κατηρτισμένη ἡ ἀντιπροσωπεία τῆς βυζαντινῆς Ἐκκλησίας, ἦτο ἐτοίμη πρὸς ἀναχώρησιν. Ἀλλ' ὁ αὐτοκράτωρ **Ἰωάννης**, πρὶν ἀπέλθῃ, ἐνόμισεν ἐπάναγκεν ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν ἀναχώρησίν του εἰς τὸν Μουράτ. Ὁ δὲ σουλτάνος, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε κάλλιστα τὴν αἰτίαν τῆς ἀποδημίας ταύτης, ἀπήντησεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα, ὅτι δὲν εὐρίσκει τὸ πρᾶγμα φρόνιμον καὶ δὲν βλέπει τὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον νὰ ὑποβληθῇ εἰς τόσας δαπάνας καὶ νὰ ἐκτεθῇ εἰς τοὺς κόπους καὶ τοὺς κινδύνους ἐνὸς τόσοσὸν μακροῦ ταξειδίου, καὶ δὴ ἐν πλήρει χειμῶνι διηρώτῃσεν δὲ συνάμα αὐτὸν ἐὰν τυχὸν εἴχεν ἀνάγκην χρημάτων διὰ τὰ τοῦ δώσου προθύμως ὁ ἴδιος ὅσα θέλει.

Ἡ ἀνακοίνωσις αὕτη τοῦ σουλτάνου νέους ἔφερε δισταγμοὺς εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ **Ἰωάννου**, καὶ πολὺς ἐγένετο τότε λόγος ἐὰν δὲν ἦτο καλλίτερον ν' ἀκούσῃσιν τὴν συμβουλὴν τοῦ Μουράτ· ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὁ λόγος τοῦ αὐτοκράτορος ὑπερίσχυσε, καὶ ἡ ἀναχώρησις ἀπεφασίσθη. Καὶ ὤργισθη μὲν διὰ τοῦτο ὁ

σουλτάνος, ἀποφασίσας καὶ αὐτὸς, πρὸς ἀποτροπὴν πάντοτε τοῦ ταξειδίου τούτου, νὰ πολιορκήσῃ ἀμέσως καὶ πάλιν τὴν Κωνσταντινούπολιν· ἀλλ' ὁ μέγας βεζύρης **Χαλήλ-πασᾶς**, ὃν οἱ Βυζαντινοὶ ἐξωροδόκησαν¹, κατάρθωσε νὰ μεταπείσῃ τὸν σουλτάνον καὶ ν' ἀποτρέψῃ τὸν κίνδυνον. Οὕτω δὲ ὁ **Ἰωάννης**, ἀφίσας ἐπίτροπόν του ἐν Κωνσταντινῶν τὸν ἀδελφόν του **Κωνσταντῖνον**, τὸν μετέπειτα, ἀπὸ τοῦ 1449, τελευταῖον τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, ἀπῆλθε μετὰ τῆς συνοδείας αὐτοῦ πρὸς τὸν πάπαν.

1. Ἡ δωροδόκησις αὕτη τοῦ Χαλήλ-πασᾶ, ἥτις ἐξηκολούθησε καὶ μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ **Μεχμέτ τοῦ Β΄**, ἐγένετο, ὡς λέγεται, δι' ἰχθύων, ὧν ἡ κοιλία ἦτο πλήρης χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὁ βεζύρης οὗτος **Γκιοῦρ-ὄρταγῆ**, ἥτοι τῶν ἀπίστων σύντροφος, καλεῖται ὑπὸ τῶν Τούρκων. Ἦν δὲ ὁ Χαλήλ οὗτος δισέγγονος τοῦ περιβοήτου ἐκείνου ἐπὶ σουλτάνου Ὁρχάν γνωστοῦ μας στρατιωτικοῦ ἀστυνόμου Καρᾶ Χαλήλ Δξενδερελή, τοῦ ἐπινοήσαντος τὴν ἴδρυσιν τοῦ γενιτσαρικοῦ τάγματος, ἀπὸ δὲ τοῦ 1369, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πρώτου τὸν τίτλον τοῦ Μεγάλου Βεζύρου λαβόντος προεσβυτέρου τοῦ Ὁρχάν ἀδελφοῦ Ἀλλεεδδίν, προαχθέντος εἰς μέγαν βεζύρην ὑπὸ τὸ ὄνομα **Χαϊρεδδίν-πασᾶς**. Τὸν Χαϊρεδδίν-πασᾶν διεδέχθη εἰς τὸ ἀξίωμα ὁ υἱὸς του Ἀλῆ-πασᾶς· τὸν Ἀλῆ-πασᾶν ἐπίσης ὁ υἱὸς του Ἰβραήμ-πασᾶς, καὶ τοῦτον πάλιν ὁ υἱὸς του **Χαλήλ-πασᾶς**. Τὸν Χαλήλ-πασᾶν τοῦτον, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐθανάτωσεν ὁ σουλτάνος **Μεχμέτ ὁ Β΄**, πεισθεὶς ἐκ στόματος τοῦ **Λουκᾶ Νοταρᾶ** περὶ τῶν ἐκ δωροδοκίας προδοσιῶν του, ἐδήμιωσε δὲ καὶ τὴν κολοσσαίαν περιουσίαν του. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Χαλήλ-πασᾶ, τὸ ἀξίωμα τοῦ μεγάλου βεζύρου, ἐπὶ δύο καὶ ἐπέκεινα ἑκατονταετηρίδας, ἐδίδοτο, ὡς θὰ ἴδωμεν, συστηματικῶς εἰς **ἐξισλαμιζομένους χριστιανούς** ἄρχοντας.

Σαυvedent

ΕΧΕΤΕ ΥΠ' ΟΨΕΙ ΣΑΣ
 ὅτι εἰς τὴν ἀποθήκην
P. ΣΟΦΙΑΝΟΥ καὶ ΣΑΣ
 ἐν Γαλατῇ, Ὁμῆρ **Ἀμπήτ Χάν**, 13,
 εὐρίσκετε εἰς τιμὰς ἀνεπίδεκτους συναγωνισμοῦ πᾶν εἶδος Ὁρολογίων καὶ κοσμημάτων, Σκευῶν πολυτελείας ἐκ λευκοῦ μετάλλου ἠγγυημένων, Μαχαίρουληθρουνα Δίσκουσ καὶ Κοχλιάρια γλινκοῦ, Σερβίτια Τεῖου, Σαμαβάρια ρωσικά κλπ. κλπ.
Ἐξαιρετικὴ πώλησις
 ἔνεκα μεγάλης παρακαταθήκης.
 Κοχλιάρια καὶ ηερσούνα φαγητοῦ ἐξ Ἄλουμίνουμ πρὸς Γρ. 15 ἢ δωδεκάς, ὠρολόγια, ξυπνητήρια καὶ θυλακίου πρὸς Γρ. 10 καὶ 13 1/2 ἕκαστον.

Ἡ ἀναχώρησις ἐγένετο τῇ 24 νοεμβρίου 1437, ἀμέσως μετὰ τὴν ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τῆς **Ὀδηγητρίας** ψαλλείσαν, ἐν μέσῳ ἀπείρου πλήθους, κατανυκτικωτάτην παράκλησιν. Ὁ **Ἰωάννης**, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἵνα ἀποφύγῃ τὸν περίπλουν τῆς Πελοποννήσου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἵνα λάβῃ καὶ τὴν συγκατάθεσιν τῶν αὐτῶν ἀρχόντων ἀδελφῶν του, ἀπεβιδάσθη ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ ἰσθμοῦ εἰς **Κεγχρεᾶς** (τὸ σημερινὸν ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου **Καλαμάκι**) καὶ διατρέξας ὄλην τὴν χερσόνησον ἔφιππος, ἦλθεν εἰς **Πύλον**· ἐκεῖ δὲ συναντήσας τὴν συνοδείαν του καὶ ἐπιβιβάσθεις πάλιν, ἐξηκολούθησε τὸν πρὸς τὴν **Βενετίαν** πλοῦν, ὅπου ἔφθασε τῇ 9 φεβρουαρίου 1438, τυχὼν μεγαλοπρεπεστάτης ὑπὸ τοῦ δόγη **Φραντζέσκου Φόσκαρη** καὶ τῆς συγκλήτου ὑποδοχῆς.

Τῇ 28 φεβρουαρίου ἀναχωρήσας ἐκ Βενετίας ἔφθασε τῇ 4 μαρτίου εἰς **Φερράραν**, λαμπρότατα καὶ ἐκεῖ ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως γενόμενος δεκτός, τῶν τεσσάρων τοῦ μαρκιωνοῦ υἱῶν πεζῇ γύρω τοῦ αὐτοκράτορος πορευομένων καὶ οὐράνωμα χρυσοσπαστον ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ κρατούντων.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, τῇ 7 μαρτίου, κατέφθασεν εἰς **Φερράραν** καὶ ἡ πατριαρχικὴ συνοδεία, τῇ δὲ ἐπαύριον, ἥτις ἦτο κυριακὴ, ὁ πατριάρχης ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν καθεδρικὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ὅπου παρέστησαν ὁ μαρκίων μετὰ τῶν πολιτικῶν τῆς πόλεως ἀρχῶν, λαβόντες ἐν τέλει καὶ τὸ ἀντίδωρον ἐκ χειρὸς τοῦ πατριάρχου.

Ἀπὸ ἀναβολῆς εἰς ἀναβολὴν, μόλις τῇ 9 ἀπριλίου κατωρθώθη νὰ συνέλθῃ ἡ σύνοδος εἰς τὴν πρώτην αὐτῆς συνεδρίαν ἐν τῇ καθεδρικῇ τῆς **Φερράρας** ναῷ. Μετὰ τὴν συνήθη δοξολογίαν καὶ τὴν ἀπαγγελίαν εὐχῶν τινῶν λατινιστῶν καὶ ἑλληνιστῶν, ἀνεγνώσθη τὸ Γράμμα τοῦ πάπα, δι' οὗ ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐκηρύσσεται ἡ ἐναρξίς τῆς μεγάλης πρὸς ἔνωσιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν συνόδου, ἀφ' ἑτέρου δὲ παρείχετο διορία τεσσάρων μηνῶν εἰς πάντας τοὺς ὀφείλοντας νὰ παραστῶσιν ἐν αὐτῇ καὶ μὴ ἐμφανισθέντας εἰσέτι κληρικούς, βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας.

Ἡ τετράμηνος αὕτη προθεσμία, καθὼς καὶ ἡ μετὰ τὴν παρέλευσιν αὐτῆς παραχωρηθεῖσα δύο ἀκόμη μηνῶν τοιαύτη, ἵνα ἐν τῷ μεταξὺ συμπληρώσωσιν οἱ θεολόγοι τὰ ἐπιχειρήματά των διὰ τὰς συζητήσεις τῆς συνόδου, κατελύπησε καὶ ἀπεγοήτευσεν τὸν αὐτοκράτορα **Ἰωάννην**, ὅστις ἐπὶ τῇ ἐλπίδι μᾶλλον ὅτι θὰ συνήντα πολλοὺς ἐκ τῶν ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης καὶ αὐτοπροσώπως θὰ διέθετεν αὐτοὺς πρὸς τὴν ἦν ἐζήτει βοήθειαν, εἶχεν ἔλθει εἰς Ἰταλίαν.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
 καθηγητῆς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ

Ἡ ΚΕΡΚΥΡΑΙΑ ΚΟΡΗ

Μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελίδος 747)

— Εἰς τὴν ἀστυνομίαν, εἰς τὴν ἀστυνομίαν! Νὰ συλληφθῇ!

— Εἰς τὴν ἀστυνομίαν, εἶπε καὶ ὁ ἀλιεὺς χλευαστικῶς. Πηγαίνω μόνος μου, δὲν σὰς ἔχω ἀνάγκην, καὶ ἔφθασεν οὕτω πρὸ τῆς ἀστυνομίας, ἀκολουθούμενος ὑφ' ὄλου ἐκείνου τοῦ πλήθους.

Ὁ ἀστυνόμος εἶχεν ἤδη πληροφορηθῆ τὰ γεγονότα ἐκ τῶν ὑπαλλήλων του. Εἶχεν ὀξυδέρκειαν, ἐγνώριζε τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὠσφραίνεται πολλά, τὰ ὅποια εἰς τοὺς ἄλλους ἦσαν ἄγνωστα. Ἡ Ἐπαυλις τῶν Ρόδων δὲν εἶχεν οὐδὲν αὐστικὸν δι' αὐτόν. Τοῦτου ἕνεκεν, ὅτε ἔμαθε τὸ συμβάν, ὅπερ ὁ κ. Ἀντωνιάδης ὠνόμασε *νυκτερινὸν δυστύχημα*, ἐσχεδιαγράφησε τὴν σκηρὴν τοῦ κακουργήματος, ὡς εἰ ἦτο αὐτόπτης μάρτυς. Ἀλλὰ δὲν ἤρκει ὅτι αὐτὸς ἦτο πεπεισμένος, ἔπρεπε νὰ πείσῃ καὶ τοὺς ἄλλους καὶ ἡ σταθερὰ καὶ ἀποφασιστικὴ στάσις τοῦ ἀλιέως τὸν ἐδυσκόλευε πολὺ εἰς τοῦτο.

Καθήμενος εἰς τὴν γωνίαν τοῦ γραφείου του καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ ζωηροῦ φωτὸς τοῦ προσπίπτοντος ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ κατηγορουμένου, τὸν ἐξήτασε στιγμὰς τινὰς μὲ σιγηλὴν σιωπὴν καὶ αἰφνιδίως καὶ διὰ ποιῶς τινος βαναυσότητος :

— Λοιπὸν τί ἔκαμες καὶ ἐξεσήκωσες ὄλον τὸ χωρίον;

— Τί κάμνει τὸ φεγγάρι τοὺς σκύλους καὶ γαυγίζουσι ὅλην νύκτα; Θαρρῶ δὲν ἤξεύρω τίποτε, καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω περισσότερα ἀπὸ ἐκεῖνο.

— Ἄνθρωπος ποῦ ἤξεύρει τὸ τί θέλει, καὶ ὁ ὅποιος δὲν θ' ἀνοίξῃ ποτὲ τὸ στόμα του, ἂν ἀποφασισθῇ νὰ τὸ κλείσῃ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἀστυνόμος.

Ἐπέθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ κομβίον ἠλεκτρικοῦ τινος κώδωνος καὶ ἀμέσως εἰσήλθεν εἰς κλητήρ, εἰς ὃν εἶπε γαμηλοφώνως κάτι τι. Ὁ κλητήρ ἀπήλθε καὶ ὁ θόρυβος τοῦ δρόμου ἡσύχασε.

— Τώρα ποῦ δὲν μᾶς ἐνοχλοῦν, ἔλα νὰ τὰ εἰποῦμε. Βλέπεις μὲ μίαν μόνην λέξιν τοὺς ἡσύχασα. Τοὺς διεβίβασα ὅτι σὲ ἔθεσα ὑπὸ κράτησιν, ὅπερ καὶ αὐτοὶ ἐξήτουν, ἡσύχασαν καὶ ἀνεχώρησαν ἀμέσως.

Ἐσιώπησεν ὀλίγον καὶ κατόπιν μὲ κάποιαν μεγαλοπρέπειαν εἶπε :

— Κύριε Ἀντωνιάδη, ἡ δημοσία γνώμη σὰς κατηγορεῖ!

— Κατηγόρησε μέχρι τοῦδε πολλοὺς ἄλλους, οἱ ὅποιοι δὲν ἦσαν ὀλιγότερον ἐμοῦ ἀθῶοι, εἶπεν ὁ κατηγορούμενος μετὰ μεγίστης σταθερότητος.

Ἀλλὰ, παρ' ὅλην τὴν προσποιητὴν ταύτην ἀπάθειαν, ἡ κοινοποίησις τῆς κρατήσεώς του τοῦ προὔξενησε ποιῶν τινὰ βαρυνθυσίαν, ὡχρίασε, τὰ χεῖλη του διεσπάρθησαν, ἡ ἀνησυχία του ἦτο προφανής.

Συνήλθεν ὁμως ἀμέσως καὶ παρατηρῶν τὸν ἀστυνόμον κατὰ πρόσωπον :

— Δύναμαι τοῦλάχιστον νὰ μάθω τὸν λόγον τῆς κρατήσεώς μου;

— Ναί. Λοιπὸν ἀπόψε ἐπιβίασε ἓνα ἄνθρωπον. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος κατῴκει εἰς τὴν οἰκίαν σας, τὸν ἐξηλοτυπεῖτε, ὅπερ δὲν σὰς ἀπαγορεύεται, ἐσκέφθητε ὁμως ν' ἀπαιλλαγῆτε αὐτοῦ δι' ἐνὸς κριματος, ὅπερ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς οὐδένα.

— Παρακαλῶ, μὴ ἀνακατόνυτε τὴν γυναῖκά μου εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ἡ γυναῖκά μου εἶναι γυναῖκα τιμία, καὶ οὐδεὶς ποτε ἐτόλμησε νὰ εἰπῇ τὸ παραμικρὸν ἐναντίον της, διότι ἤξευραν καὶ ἐμένα ἀκόμη καλλίτερον.

— Αὐτὰ τὰ λέγετε σήμερον εἰς ἐμέ, ὅστις σὰς ἐξετάζει, ὅστις σὰς κατηγορεῖ, ἀλλὰ πολλοὶ σὰς ἤκουσαν, καὶ μάλιστα πλειστάκις, νὰ παραπονησθε διὰ τὸν ξένον τοῦτον.

— Ἐάν θὰ εἶχον λόγους παραπόνων, οὐδὲν μὲ ἠμπόδιζε νὰ τὸν πετάξω ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν.

— Ἐπροτιμήσατε ὁμως νὰ τὸν πετάξετε εἰς τὴν θάλασσαν.

— Καὶ πάλιν, σὰς παρακαλῶ, ἀφήσατε τὰ σαχούλικα αὐτὰ λόγια, εἶπεν ὁ ἀλιεὺς μὲ ἀστράπτοντας ὀφθαλμούς. Λίδω τὸ δικαίωμα, εἰς ὄλον τὸν κόσμον, νὰ τὸ ἀποδείξῃ.

— Τοῦτο εἶναι καθήκον τῆς Εἰσαγγελίας καὶ νὰ εἴσθε βέβαιοι ὅτι θὰ τὸ ἀποδείξῃ τελείως καὶ ταχέως... Καὶ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος δυστύχημά σας συνέβη...

— Εἰς τὴν ἄκραν τοῦ φαναριοῦ.

— Καλὰ, ἤξεύρω τὸ μέρος, εἶναι ἀρκετὰ τρικυμιώδες, ἀλλ' ἡ θάλασσα, ἣτις δὲν ἀνέχεται νὰ εἶναι συνένοχος τῶν κακούργων, μᾶς ἐπιστρέφει συνήθως τὰ πτώματα τῶν θυμάτων... καὶ ἡ ἐπιστήμη βοηθεῖ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν πολλῶν πραγμάτων.

Αἱ τελευταῖαι αὐταὶ λέξεις ἐτάραξαν ὀλίγον τὸν ἀλιέα, ὅστις ἠσθάνθη ψυχρὸν ἰδρωτὰ ἐμποτίζοντα τὰς ρίζας τῶν τριχῶν του, ἐξηκολούθει ὁμως νὰ τηρῇ τὴν ἀπάθειάν του.

— Ἡ ἐπιστήμη εἶναι εὐμορφον πρᾶγμα καὶ ὑποχρεωτικὸν μάλιστα, ἐτραύλισε μὲ μορφασμὸν ὄντως περιφρονητικόν. Λέγει κάθε ἀνοησίαν ποῦ θέλουσι νὰ τῆς βάλλουν 'στὸ στόμα.

— Νὰ διοῦμε πῶς θὰ ἐξηγηθῆτε μαζί της... Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ θὰ σὰς ἔχω συχνὰ ἀνάγκην, πρέπει νὰ φροντίσω διὰ τὴν κατοικίαν σας.

Καὶ λέγων ταῦτα ὑπέγραψε καὶ διαταγὴν προφυλακίσεως καὶ παρέδωκε τὸν κατηγορούμενον εἰς δύο ἀστυνόμους, οἵτινες τὸν ἀπήγαγον.

— Τώρα τὴν γυναῖκα, εἶπε, ταξιθετῶν τὰ ἐπὶ τοῦ γραφείου του ἐσορπισμένα χαρτῖα.

Ἡ κυρία Εὐφροσύνη ἔφθασεν ἐντὸς ὀλίγου. Θὰ ἦτο δύσκολον καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν νὰ καθορίσῃ τὰ περίπλοκα αἰσθητήματα τὰ πληροῦντα τὴν ψυχὴν της. Ἐάν ἀφ' ἐνὸς ἠσθάνετο ποιῶν τινὰ εὐχαρίστησιν, σκεπτομένη ὅτι ὁ δολοφόνος

τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον τοσοῦτον ἠγάπησε, θὰ ἐπλήρωνε διὰ τοῦ αἱματός του τὴν δολοφονίαν ἐκείνου, ἐσκέπτετο ὁμως καὶ ἀφ' ἑτέρου, ὅτι ὁ δολοφόνος ἦτο ὁ πατὴρ τῶν τέκνων της, τὸ στήριγμα τῆς οἰκίας της, καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἐκλείψιν ἐκείνου δυστυχία μαύρη θὰ ἐμάστιζεν αὐτήν.

Ὁ ἀρχιαστυνόμος ἐμάντευσε ἀμέσως τὴν ἐν αὐτῇ σύγκρουσιν ὄλων τούτων τῶν αἰσθημάτων, καὶ ἵνα μὴ τῆς δώσῃ καιρὸν νὰ σκεφθῇ ἀπαντήσεις διαφορομέναι πρὸς ὑπεκφυγὴν, τὴν ἠρώτησε παρατηρῶν αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτεῖ :

— Γνωρίζεις ὅτι ὁ σύζυγός σου ἐφόνευσε τὸν ἐραστὴν σου;

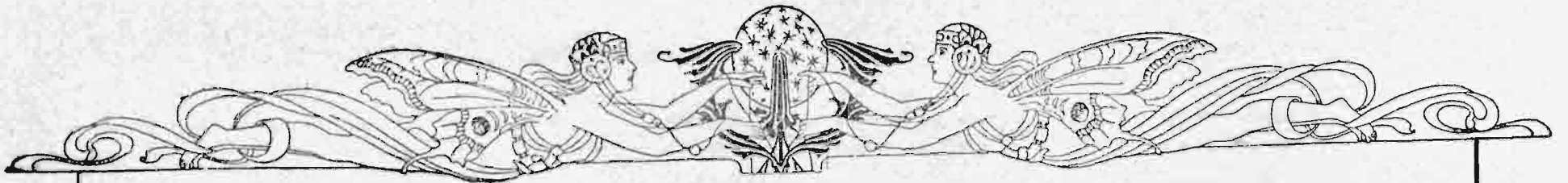
Τὸ κτύπημα ἦτο εὐστοχον καὶ ὁ λειτουργὸς τῆς θέμιδος ἦτο βέβαιος ὅτι ἐκεῖνη δὲν θὰ ἠδύνατο ν' ἀμνησθῇ.

Οἰκτρὰ ἀπάτη. Ἐάν τὸ κτύπημα ἔκαμε τὴν σύζυγον τοῦ ἀλιέως ν' ἀνασκιρτήσῃ, δὲν τὴν ἐτάραξεν ὁμως ποσῶς.

— Ἀπατάσθε πολὺ, κύριε, εἶπε μὲ θαυμαστὴν ψυχραιμίαν. Οὐδέποτε εἶχον ἐραστὴν καὶ ὁ σύζυγός μου οὐδένα ἐφόνευσε.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΤΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΘΕΡΜΑΣΤΡΩΝ

Ἦλθεν ἡ ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ σκεφθῶμεν περὶ τῆς θερμάνσεως τῶν δωμάτων μας. Πολλοὶ τρόποι εἶναι ἐν χρήσει, νομίζω δὲ, ὅτι ἐξέτασις τῶν πλεονεκτημάτων καὶ μειονεκτημάτων τῶν διαφόρων θερμαντικῶν συσκευῶν δὲν εἶναι ἄσκοπος.

Αἱ θερμάστραι, αἱ ὁποῖαι καίουσιν ἀνθρακας, ἂν ἀνάπτωσι βραδέως, παράγουσιν ἐν ἀφθονίᾳ ἀνθρακικὸν ὀξύ, ὅπερ εἶναι δηλητηριον ἂν πάλιν ταχύτερον, ἀφίνουσι μὲν ὀλιγώτερον δηλητηριώδες ἀέριον εἰς τὸ θερμαινόμενον δωμάτιον, ἀλλὰ δυσκολώτατα κανονίζονται, σβύνουν δὲ τὴν νύκτα ἂν δὲν φροντίξῃ τις δι' αὐτάς καὶ καταλείπουσι βλαβερὰν κόνιν.

Ἡ διὰ ξύλων θέρμανσις ἔχει τὸ μειονέκτημα τῆς ἀνωμαλίας τῆς θερμοκρασίας, διότι τὰ ξύλα ἀνάπτουσι τόσον εὐκόλως, ὅσον καὶ σβέννυνται, ἂν δὲ ὑποτεθῇ, ὅτι ἡ θερμάστρα δὲν λειτουργεῖ καλῶς, τότε πληροῦσι τὸ δωμάτιον ἀπὸ πολλὰ δηλητηριώδη ἀέρια καὶ κόνιν.

Αἱ θερμάστραι τοῦ ἀεριόφωτος, ἐκτὸς τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος, τὸ ὅποιον παράγουσιν ἀρκούντως πολὺ, ἀφίνουσι καὶ ποσότητα ἀερίου ἀκαύστου, ὁσάκις δ' ἀπὸ ἐναντιωθῇ εἰς τὴν φλόγα καὶ ἂν ἰσχυρὸν ρεῦμα ἀέρος τὴν σβέση κατὰ τὸν ὕπνον μας, κινδυνεύομεν ν' ἀποθάνωμεν ἐξ ἀσφυξίας.

Τὸ μόνον θεωρούμενον ὡς ὑγιεινότερον μέσον θερμάνσεως εἶναι τὸ διὰ θερμοῦ ἀέρος ἢ ὕδατος κυκλοφοροῦντος. Ἡ θέρμανσις αὕτη δὲν παρουσιάζει τὸν φόβον τῆς ἀσφυξίας καὶ τὸ μειονέκτημα τῆς κυμαινόμενης θερμοκρασίας, ἀλλ' ἔχει τὸ ἐξῆς ἐλάττωμα: Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει καπνοδόχος καὶ ἡ εἰς αὐτοῦ ἀνανώσις τοῦ ἀέρος, διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν ταύτην ἀνάγκη ν' ἀνοίξωμεν τὰ παράθυρα, τοῦθ' ὅπερ μᾶς θέτει ἀποτόμως ἐκ τοῦ θερμοῦ εἰς ψυχρὸν περιβάλλον. Ἐκτὸς δὲ τούτου, ἡ θερμότης διὰ τοῦ καλοριφέρ εἶναι καὶ ὑγροπληθὺς.

ΖΗ Ἡ ΣΕΛΗΝΗ:

Τὸ ὄραϊον αὐτὸ ἄστρον τῶν νυκτῶν εἶναι τελείως νεκρὸν καὶ ἀδρανές, ἀφ' οὗ δὲν τελείται τι, εἰμὴ βραδεία φθορά, ἡ ἀκόμη παρουσιάζει γεωλογικοὺς τινες σπασμούς; Τὸ ἐρώτημα τοῦτο τίθεται ἐκ νέου μετὰ τὰς παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος ὁ ἀστρονόμος Iohannes Korn ἔκαμεν ἐπὶ τινος κρατήρος, κειμένου ἐπὶ ἀφωτίστου τμήματος τῆς σελήνης. Ταχτικώτατα οὗτος παρουσιάζεται μίαν ἑβδομάδα μετὰ τὴν νέαν σελήνην, ὡς κρατὴρ πλήρης σκιάς. Ἀλλ' ὁ Korn παρατήρησεν, ὅτι, καθ' ὃν χρόνον οἱ ἄλλοι κρατήρες διεκρίνοντο καλῶς, ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος εἶχεν ἀντικατασταθῆ ὑπὸ διαφανοῦς κηλίδος. Μετὰ τινος ἡμέρας ὁ κρατὴρ καθίστατο ὄρατός. Ἡ ἐξαφάνισις αὕτη τοῦ κρατήρος παρουσιάζεται περιοδικῶς ἀμετάβλητος. Ἐκ τούτου ὁ Korn συμπεραίνει, ὅτι

κατὰ τὴν νύκτα τῆς σελήνης, ἡτις εἶναι ψυχρὰ καὶ μακρὰ, οἱ ἀτμοὶ τοῦ κρατήρος κατακάθηνται εἰς τὸ βῆθος αὐτοῦ, ὅταν ἔμωσ φθάσῃ ἡ ἡμέρα, οὗτοι ἐξατμίζονται ἢ διαστέλλονται καὶ πληροῦσι τὸν κρατὴρα ἐκ νεφελῆς, ἡ ὁποία τὸν καθιστᾷ ἀόρατον, οὕτω δὲ ἐξηγεῖται ἡ παρατηρουμένη κηλίς. Ἐπειτα, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἡλίου οἱ ἀτμοὶ διασκεδάνυνται: καὶ τότε οὗτος καθίσταται ὄρατός.

Γενικῶς αἱ μεταλλαγῆ αὗται παρατηροῦνται μόνον εἰς τινὰς κρατήρας, πάντοτε τοὺς αὐτοῦς. Πρέπει λοιπὸν νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ὑπάρχουν ἐν τῇ σελήνῃ μέρη, ἅτινα ὀρῶσιν ἀκόμη γεωλογικῶς, ἡ δὲ νέκρωσις δὲν εἶναι ἀκόμη γενικὴ καὶ ὅτι ἡ σελήνη εὐρίσκειται ἐν τῇ ἀγωνίᾳ ἐτοιμοθανάτου.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Μία σπουδαία ἀρχαιολογικὴ ἀνακάλυψις ἐσημειώθη κατ' αὐτάς. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἀποβαίνει ἐτι μᾶλλον σημερινωτέρα, διότι πλείστοι ξένοι ἀρχαιολόγοι ἀλληλοδιαδόχως εἶχον διαφανήσῃ. Τὸ ἱστορικὸν τοῦ ἐν λόγῳ θέματος ἔχει ὡς ἐξῆς: Ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ ἀετώματος τῆς Ἀλέας (ἐπωνυμία τῆς Ἀθηναῆς, δηλοῦσα τὴν θεραπευτικὴν αὐτῆς δύναμιν) ἐν Τεγέᾳ, ὑπῆρχε, καθόσον τὰ διασωζόμενα λείψανα εἶναι πενιχρότατα, ἀνάγλυφος πολυσύνθετος παράστασις, εἰς καλλιτεχνικὰ συμπλέγματα, τῆς θήρας τοῦ Καληδονίου κάπρου.

Ἡ τέχνη τῆς παραστάσεως ἔκαμεν ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Παιουσιαν, ὁ ὁποῖος ἀφιέρωσεν εἰδικὴν περιγραφὴν τοῦ ἀναγλύφου εἰς τὸ βιβλίον του. Βραδύτερον ἡ ὄραιότης αὕτη παράστασις ὑπέκυψεν εἰς τὴν φθοροποιὸν δύναμιν τῶν αἰώνων καὶ πολλὰ μέρη τοῦ θαυμασίου συμπλέγματος ἐξηφανίσθησαν. Τὰ σωζόμενα δ' ἐτι πενιχρὰ λείψανα καθιστοῦν δυσκολωτάτην τὴν ἀναγνώρισιν τῆς καταστάσεως.

Κατὰ τὴν τελευταίαν περιοδείαν τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Βερσάκης, εὐρισκόμενος εἰς Βόνιτσαν, διεπεραιώ-

θη εἰς τὴν ἀπέναντι παραλίαν τῆς Πρεβέζης, τυχαίως δ' ὄλωσεν εἰς τὸ κτίριον τοῦ Ὀθωμανικοῦ Διοικητηρίου διέκρινεν εἰς κάποιαν αὐτοῦ γωνίαν ἀμελῶς ἐρριμένην πλευρὰν σαρκοφάγου, μήκους δύο μέτρων περίπου καὶ φέρουσαν ἀνάγλυφον παράστασιν. Μετὰ πρόχειρον μελέτην, ἀπεκαλύφθη, ὅτι ἡ παράστασις εἶναι πιστὸν ἀντίγραφον τῆς περιγραφόμενης ὑπὸ τοῦ Παιουσιαν παραστάσεως τοῦ ἀνατολικοῦ ἀετώματος τοῦ ἐν Τεγέᾳ ναοῦ τῆς Ἀλέας.

Ἡ πλευρὰ τῆς σαρκοφάγου ἐκείνης εἶχεν ἀνευρεθῆ πρὸ διετίας εἰς τὴν ὀλίγον ἀπέχουσαν τῆς Πρεβέζης ἀρχαίαν Νικόπολιν. Ἐκτοτε ἔμενον ἐκτεθειμένη εἰς τὸ ὑπαιθρον, μὴ γενομένης ἀντιληπτῆς τῆς ἀξίας τῆς ὑπὸ τῶν Ὀθωμανικῶν ἀρχῶν.

Ἦδη πρόκειται νὰ μεταφερθῇ ἡ πλάξ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπως κατατεθῇ εἰς τὸ Μουσεῖον. Διὰ τῆς εὐρέσεως τοῦ ἀντιγράφου τῆς ἐκτύπου ἀναγλύφου παραστάσεως τῆς Τεγέας, τίθεται τέρμα εἰς τὰς ἀρχαιολογικὰς συζητήσεις, ὁ δὲ Παιουσιαν, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀξιοπιστία ἡμφισθητήθη πρὸς στιγμὴν, ἐπανακτᾷ ἀμείωτον τὸ ἱστορικὸν αὐτοῦ κύρος.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ὁ φωτισμὸς τοῦ ἐργαστηρίου ἐπιδρᾷ πάρα πολὺ εἰς τὰς φωτογραφικὰς ἐργασίας, διότι ἔλλιπης ἢ ἐλαττωματικὸς φωτισμὸς δύναται νὰ καταστρέψῃ τὰ ὀραιότερα clichés.

Ἄν τὸ δωμάτιόν σας, τὸ ὁποῖον ἔχετε μετατρέψῃ εἰς φωτογραφικὸν ἐργαστήριον, ἔχη παράθυρον, καλύψατε τὰς ὑέλους του μὲ πυκνὸν ἐρυθρὸν χάρτην, διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ μεταβάλετε τὸ φῶς εἰς κόκκινον. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ φῶς τοῦτο δὲν θὰ εἶναι ποτὲ σταθερὸν, δι' αὐτὸ εἶναι προτιμότερον τὰς φωτογραφικὰς ἐργασίας νὰ κάμνετε τὸ ἐσπέρας, τῇ βοήθειᾳ κοκκίνης λάμπας.

Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ἀρκεῖ νὰ σκεπάσῃτε τὸ παράθυρον διὰ παραπετάσματος πυκνοῦ, μὴ ἀφίνοντες νὰ εἰσδύῃ οὐδὲ μία ἀκτίς ξένου φωτός.

Ὁ ἐρυθρὸς φανὸς εἶναι πάντως ἀπαραίτητος εἰς τὰ σκοτεινὰ ἐργαστήρια. Εἶναι τοιοῦτοτρόπως κατασκευασμένος, ὥστε νὰ μὴ ἀφίνη λευκὴν ἀκτίνα φωτός νὰ ἐκφεύγῃ, περιβάλλεται ἀπὸ σκοτεινὸν μέταλλον, ὁ δὲ ὑέλινος κύλινδρος εἶναι βαθέος ἐρυθροῦ χρώματος.

Τῇ βοήθειᾳ λοιπὸν τοιοῦτου φωτός καὶ μόνου εἰμπαρεῖτε νὰ κάμητε τὰς ἐξῆς ἐργασίας: α') ἐξαγωγὴν τῶν πλακῶν ἐκ τῶν κυττῶν καὶ τοποθέτησιν αὐτῶν εἰς τὴν φωτογραφικὴν μηχανήν σας καὶ β') μετὰ τὴν φωτογράφησιν, ἐξαγωγὴν αὐτῶν καὶ ἀποκάλυψιν. Εὐθὺς ὡς ἡ πλάξ τεθῇ εἰς τὸ μονιμοποιητικὸν λουτρόν (fixage) εἶναι ἀπρόσβλητος ὑπὸ τοῦ λευκοῦ φωτός.

ΑΡΓΟΣ

ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
ΧΡΥΣΑ ΜΕΤΑΛΛΙΑ

ΕΙΣ ΤΑΣ
ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

τῆς Χάγης 1908, Ρώμης 1909,
Λονδίνου 1909.

ΟΙΝΟΣ ΚΙΝΙΟΛΗ

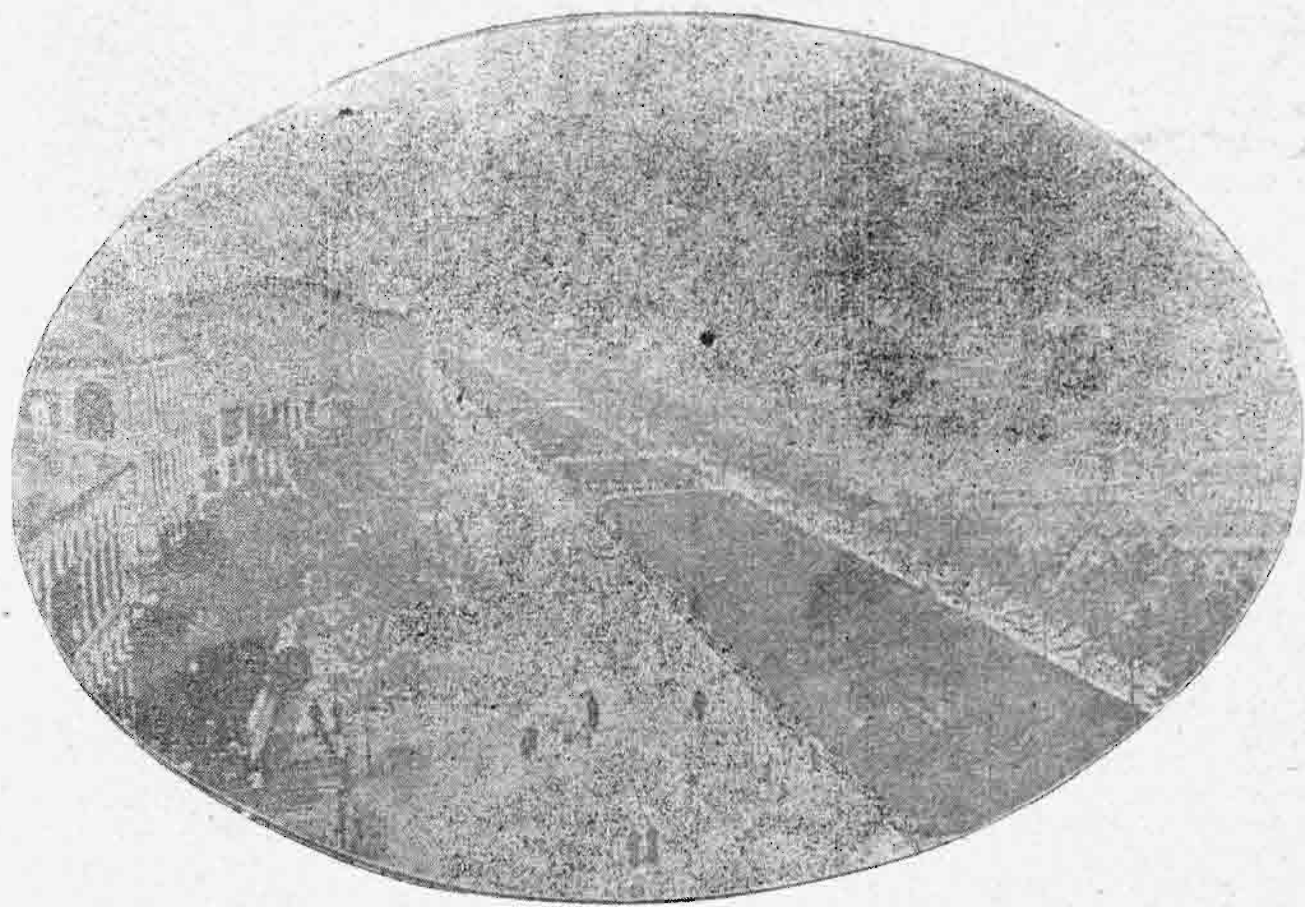
ΤΟΝΩΤΙΚΟΣ ΡΩΣΤΙΚΟΣ

ΑΠΟΘΗΚΗ:

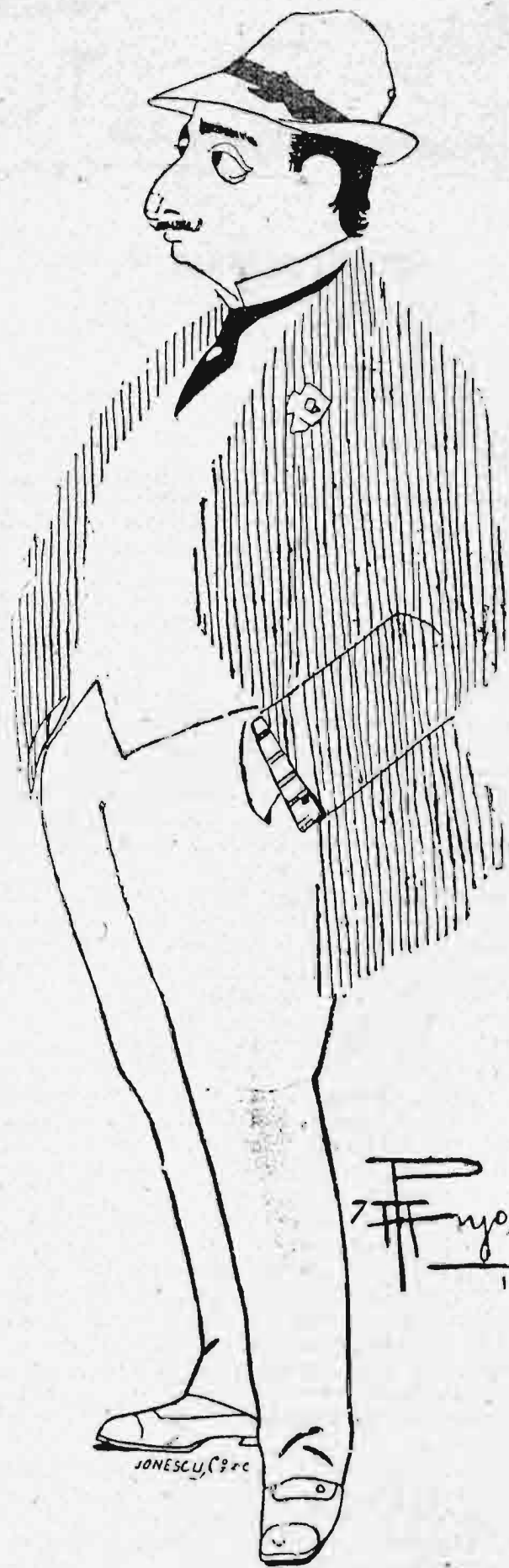
Φαρμακεῖον Ἄγγλο-Ἀμερικανικόν,
Πέραν, Μημηατία, 63.

Ἡ ἐν Κίνα ἐπανάστασις.

Οἱ συνεργάται μας.

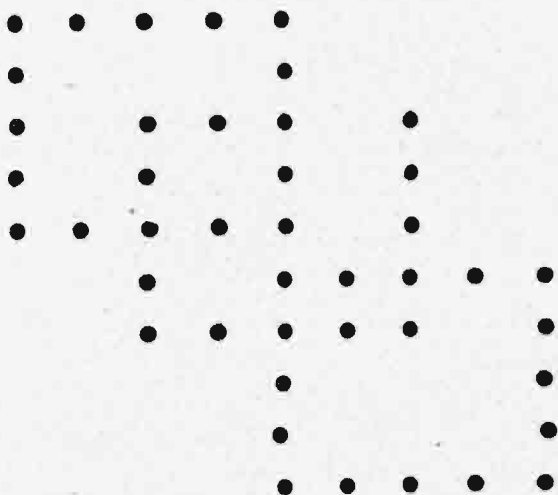

Ἡ πόλις Χὰν-Κέου, ὅπου ἐξεργάγη τὸ πρῶτον τὸ ἀντιδυναστικὸν κίνημα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

36. Τριπλοῦν τετράγωνον.

Ν' ἀντικατασταθοῦν αἱ στιγμαὶ διὰ γραμμάτων, ἵν' ἀναγινώσκηται εἰς τὸν σταυρὸν τὸν ἐνοῦτα τὰ δύο ἄκρα τετράγωνα καθέτως μηχανικὸς ἐφευρέτης, ὀριζοντίως δὲ παλαιὸν προάστειον τοῦ Βοσπόρου. Εἰς τὸ ἄνω τετράγωνον, ἀνωθεν νήσος τοῦ Αἰγαίου, ἀριστερόθεν ζῶον, εἰς τὸ μεσαίον τετράγωνον ἀνωθεν γλύκισμα, κάτωθεν μέρος δροσερόν, δεξιόθεν αἰρεσιάρχης, ἀριστερόθεν πτηνόν. Εἰς τὸ κάτωθι τετράγωνον δεξιόθεν τμήμα κράτους καὶ κάτωθεν σημεῖον τοῦ ὀριζοντος.

(Ἐστιάλη ὑπὸ Ἀκριτά)

37. Αἶνιγμα.

Εἶμαι πόλις τῆς Ἑλλάδος, ὁμῶς δύνασι, ὦ λύτα, νὰ μὲ στείλῃς ἴσθιν Γουρκίαν· εἶναι κόπος, ἀλλὰ κῦττα ἂν τὸ Γ καὶ ς ἀφαιρέσῃς ἀπ' τὸ τέλος καὶ προσθέσῃς ἓνα γράμμα καὶ τὸν τόνον ἀνεβάσῃς, τότε μόνον θὰ πετάξω παρευθὺς ἐκ τῆς Ἑλληνίδος γῆς.

(Ἐστιάλη ὑπὸ Καριστίου, Σουδαν).

38. Παράξενος ἐρώτησις.

Μὴ γνωρίζων τις νὰ κολυμβῇ, πῶς ἐξέρχεται τῆς θαλάσσης μόνος;

(Ἐστιάλη ὑπὸ Μαρκόνη).

39. Αἶνιγμα.

Εἶμαι ἀνὴρ ἐνάρετος, γι' αὐτὸ καὶ μὲ λατρεύεις, ἂν ὁμῶς ἐν τῷ μέσῳ μου ἐν γράμμα νέον θέσῃς, ἄγχιος τότε γίνομαι καὶ τότε μ' ἀποφεύγεις.

(Ἐστιάλη ὑπὸ Ὠραίου).

40. Ἐρώτησις.

Ποία διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ δικαστοῦ καὶ... σκάλας;

(Ἐστιάλη ὑπὸ Γρ. Πέτρου, Βαλίκισσορ).

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ὁ πενθερὸς εἰς τὸν μέλλοντα γαμβρόν του : — Δίδων πρὸς σὰς τὴν κόρην μου, σὰς δίδω τὸν τιμαλφέστερον θησαυρόν μου.

Ὁ μνηστὴρ παρατηρῶν τ' ὄρολόγιόν του : — Εἶναι ἀρκετὰ ἀργά. Δανείσατέ με, σὰς παρακαλῶ, τὸ ποδήλατόν σας διὰ νὰ ἐπιστρέψω.

Ὁ πενθερὸς : — Τί ἀφέλῃς ποῦ εἶσαι! προσέχω πολὺ τὰ πράγματά μου, ὥστε νὰ μὴ τὰ δίδω εἰς τὸν τυχόντα.

*

— Διατί εἶναι τόσοσ θυμωμένος μαζί σου; — Δὲν ξεύρω τὸν συνήνησα προχθὲς καὶ μοῦ εἶπεν, ὅτι ἀγαπᾷ πολὺ τὴν γυναῖκά του καὶ τὴν φιλεῖ εἴκοσι φορὲς τὴν ἡμέρα.

— Καὶ τότε... — Τότε τοῦ ἀπήνησα, ὅτι δὲν εἶναι μόνος καὶ ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ ποῦ κάμνουν τὸ ἴδιο.

*

Σκέψεις ἐνὸς κατεστραμμένου εἰς τὴν ρουλέττα. — Κῦτταξε ἀναποδῶ, ἦλθα ἐδῶ νὰ βραχῶ λιγάκι καὶ φαίνεται ὅτι θὰ γυρίσω κατὰξερὸς.

*

Εἰς τὴν παραλίαν. — Καὶ δὲν σοῦ λέγει τίποτε εἰς τὴν καρδίαν σου αὐτὸτὸ ὄραϊον τοπειόν, ἢ θάλασσα... — Ἄ! ναί, μοῦ ἐνθυμίζει τὸν ἰψωμόν καὶ τὸν ἐκπεσιμόν τοῦ χρηματιστηρίου.

ἘΓΩ

Φίλε Καβαλιέρε,

Ἐπιτρέψατέ μοι, ὅπως ἀπὸ τῶν στηλῶν σας ἀποκαλύψω τὸν ἐγωιστὴν αὐτὸν Ἐγώ, ποῦ θέλει νὰ πειράξῃ τὸν κόσμον, χωρὶς νὰ τὸν πειράξῃ κανεὶς.

Μὴ δυνάμενος δυστυχῶς νὰ γράψω τύπους, περιορίζομαι μόνον εἰς τὸ νὰ τὸν καρικατουρήσω.

ΚΟΝΔΥΛΟΜΑΧΟΣ

Ὁ κ. Ν. Βασιλειάδης, ἰατρός, συνέστησεν εἰδικὴν κλινικὴν γυναικολογίαν καὶ μαιευτικὴν εἰς τὴν Μεγάλῃν Ὀδὸν τοῦ Πέραν (πασὰς Ὀλιβο) πλάγι εἰς τὴν Παναγίαν. Θεραπευτικὴ διὰ νέων μεθόδων καὶ νέων ἐργαλείων. Ἱατρικαὶ συμβουλαὶ διὰ μυστικῶν ἐπιστολῶν. Συμφωνίαι κατ' ἀποκοπὴν. Οἱ πτωχοὶ κατὰ Πέμπτην δωρεάν.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΑΠΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΜΟΥ

Ἡ ἀνοιξίς μᾶς εἶχεν ἐπισκεφθῆ, ὡς συνήθως, μετὰ τὴν χλόην τῆς, μετὰ τὰ μωρωμένα τῆς ἀνθῆς, μετὰ τὸ κελάρυσμα τῶν κρυσταλλίνων ρυάκων τῆς καὶ μετὰ τὸ ἐλαφρὸν περὺγισμα τῶν χελιδόνων.

Ἡ ἀνοιξίς ἦτο ὀραία εἰς ὅλους, ἀλλ' ἦτο μὴ πικροτάτη ἀνοιξίς διατὴν οἰκογένειάν μου καὶ δι' ἐμέ, διότι κατ' αὐτὴν τὴν ἀνοιξιν ἐχάσαμεν τὸν πατέρα μας.

Εἶχον μόλις ἐπανέλθει ἐξ Ἀθηνῶν. Δύο λέξεις τῆς μητρὸς μου κατὰ τὴν ἐν Ἀθήναις διαμονὴν μου μετ' εἶχον ἠλεκτρίσει ἐσπευσμένως νὰ ἐπιστρέψω: « Ἀγαπητό μου παιδί, ὁ πατέρας μας δὲν εἶναι καλά! »

Μόλις ἐπεβιβάσθην τοῦ ἀτμοπλοίου καὶ ἐφθάσα εἰς τὴν οἰκίαν μας, συνήντησα πρῶτον τὴν μητέρα μου πρὸς τὴν κλιμακα.

Ἦτο ἐνδακρυστὴ καὶ ἡ ἀφιξίς μου τὴν συνεχίησεν ἀκόμη περισσότερο. Μετ' ἐνηγγαλιόσθη, καὶ εἰς τὴν πρώτην περιπτύξιν ἀνελύθη εἰς δάκρυα, ἐπαλαβοῦσα τὴν φράσιν τῆς:

— Παιδί μου, ὁ πατέρας μας δὲν εἶναι καλά!

Τί παιδεργόν, μία μητέρα μετ' ἀργυρά μαλλιά, ὁμιλοῦσα πρὸς τὸ παιδί τῆς, ν' ἀποκαλεῖ τὸν σύζυγον τῆς ἰδικόν τῆς πατέρα!

Πλὴν πράγματι δὲν ἦτο μόνον ὁ ἀπλοῦς αὐτῆς σύζυγος, ἀλλὰ καὶ πατὴρ τῆς, ὡς ἦτο καὶ ἰδικός μας, καὶ ὁ ἐμπιστος φίλος τῆς, ὡς ἦτο καὶ ἰδικός μας καὶ ὑπῆρχε μετὰ τῶν μίᾶ ἀφοσίωσις, μία ἀγάπη εἰλικρινῆς καὶ βαθεῖα, τὴν ὁποίαν καθημερινῶς ὁ χρόνος καὶ τὰ περὶ αὐτῶν ἀναπτυσσόμενα τέκνα τὸν συνετέλουν, ἵνα αὐξάνη καὶ νὰ ἐξαινεῖται. Καὶ ὅταν ἐκάθητο τὸ ἐσπέρας πλησίον, καὶ ὅταν ἡ μήτηρ μου ἐνίοτε τὸν ἠρώτα ἂν ἦτο κουρασμένος, καὶ τὸν ἐθώπευε τὰ λευκὰ του μαλλιά, ἐνόμιζέ τις, ὅτι δὲν ἐβλεπε ζεῦγος, τὸ ὁποῖον ἐξῆσε συζυγικὸν βίον τριάνοντα ἐτῶν, ἀλλὰ μᾶλλον δύο μνηστήρας κατὰ τὴν ἐπαύριον τῆς μνηστείας τῶν, εἰς τοὺς ὠραίους ὀρίζοντας τῆς ἀγάπης, ὅταν ἀκόμη αὐτὴ εὐρισκῆται εἰς τὴν ζωραυγὴν καὶ τὴν βλάστησιν τῆς, καὶ παρουσιάζει κατὰ τὸ αἰθέριον, τὸ ἀσύληπτον, τὸ ὁποῖον μόνον ὅσοι ἠγάπησαν μετ' ἀγνότητι δύνανται ν' ἀντιληφθῶσιν.

Ὀλίγοι βηματισμοὶ μετ' ἐξώριζον ἤδη ἀπὸ τοῦ πατρὸς μου. Τὸν εἶδον καθήμενον ἐπὶ ἐνὸς ἀνακλιντρου, ἠνοιξα τὴν θύραν καὶ ἐσπευσα.

— Καθήσατε, πατέρα μου, μὴ ἀνησυχεῖτε.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐσηκώθη.

— Καλῶς τον, μοὶ λέγει, καὶ μετ' ἐνηγγαλιόσθη μετ' ἀκρῶν.

Ἦτο ὠχρὸς, μελαγχολικὸς μᾶλλον, ἡ δὲ φυσιογνωμία του προέδεικε μιαν ψυχικὴν καὶ σωματικὴν ὀδύνην, τὴν ὁποίαν μόλις καὶ μετὰ βίας ἀπέκρυπτεν, ἵνα φανῆ εὐθυμὸς καὶ γελαστὸς πρὸς τὸν ἐπιστρέψαντα υἱόν του.

Ἡ μήτηρ μου μετ' εἶχεν ἀζολουθήσει. Μετὰ τινα λεπτὰ ἀπεχώρησεν αὐτὴ καὶ ἐμεῖναι μόνον.

Καὶ τότε μετ' ὀφθαλμὸν χαμηλὸν μετ' εἶπε:

— Παιδί μου, δὲν εἶμαι καλά φρόντισε, τί θὰ κάμῃς κάμε νὰ σωθῶ...

Ὁ πατὴρ μου ἠθέλε νὰ σωθῆ, ὡς τὸ ἠθέλαμεν ὅλοι.

Κατὰ συμβουλήν τῶν ἰατρῶν μετὰ τινας ἡμέρας μετέβημεν εἰς τὴν ἐξοχὴν. Τὴν μίαν ἡμέραν μετέβη ὁ πατὴρ μου μετὰ τῆς μητρὸς μου καὶ τὴν ἐπαύριον τὰ λοιπὰ μέλη τῆς οἰκογενείας μου.

Συνώδευον τὸ ἀπόγευμα τὴν ἀδελφὴν μου καὶ ἀνηρχόμεθα τὸν ἀνήφορον, ὅστις ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἐξοχίαν τῆς ἡμῶν οἰκίας.

Εἶδομεν τὸν πατέρα μας καθήμενον εἰς τὸ προαύλιον τῆς θύρας μας ἐπὶ τινος χαμηλοῦ ἀνακλιντρου. Ἀπέναντι μίᾶ ὀραία ἀκακία, ἐστολισμένη μετὰ τὰ λευκὰ τῆς ἀνθῆς ὡς νόμφη, ἐσχόραζε τὸ ὄραϊον αὐτῆς ἀρωμα, παρέκει ἐν αἰγόκλιμα ὑπερ-

θεν τοῦ τοίχου ὁ ὁποῖος εἶχε καλῶς μετὰ τὰς νωπὰς αὐτοῦ ροδοχρόους καὶ ὑποκίτρινους ἀνθισμένας παραφυάδας, καὶ ὀλίγον παρέκει παρὰ τὴν θύραν μίᾶ ροδὴ ἔσειεν ἐλαφρῶς εἰς τὴν δροσερὰν αἴθραν τοῦ Μαΐου τὰ ζροζοτὰ πέταλα μεθύστικῶν ρόδων.

Αἴφνης ὡς ἐξ ἐνστίχτου τὸ βλέμμα τῆς ἀδελφῆς μου καὶ τὸ ἰδικόν μου ἀπῆκε τὰ ρόδα καὶ τὰς ἀκακίας καὶ προσηλώθησεν εἰς τὸν κυανοῦν ὀρίζοντα. Πράγματι μέτρα τινα ἀνωθεν τῆς στέγης τῆς οἰκίας μας ἐφάνη κατὰ τι μῦθρον... Ἦτο ἓνα μαῦρο πουλί... Ἦσθάνθη ἓνα βίαιον παλμὸν εἰς τὰς κινήσεις τῆς καρδίας μου, τὸ ὁποῖον ἀναμφισβητήτως θὰ ἦσθάνθη καὶ ἡ ἀδελφὴ μου, ὅπως ἀντελήφθη ἀπὸ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου τῆς, ὅπερ αὐθιγοῦ ὄχρῳσε!

Τί παιδί εἶναι ἐνίοτε ὁ ἄνθρωπος! Καὶ πῶς ἀρέσεται νὰ ἐξαρτῆ τὴν τύχην καὶ τὸ μέλλον πολλῶν γεγονότων ἀπὸ ἀσημάντα τινα περιστατικὰ καὶ ὅπως τυχαῖα!

Ἐγώ, ὅστις θεωρῶ ἑαυτὸν ἀπηλλαγμένον ἀπὸ πολλὰς προλήψεις, ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἶδον μετ' ἀπογνώσεως ὅτι ὑπόκειμαι εἰς τὰς πλέον ἀσημάντους καὶ πλέον παιδρωίδεις, ἀφοῦ ἦσθάνθη τὸν κτύπον τῆς καρδίας μου ὁλονέν νὰ ἐπιταχύνῃται ἐπὶ τῆς πτήσεως τοῦ μαύρου ἐκείνου πτηνοῦ, ὅπερ ὀλοταχῶς ἐσπευδε νὰ πλησιάσῃ τὴν στέγην τῆς οἰκίας μας...

Τί θὰ ἔδιδον ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐὰν ἐκεῖνο τὸ μαῦρο πουλί ἤλλασε διευθυνσιν!

Ἐν τούτοις δὲν τὴν ἤλλαξε. Ἐπλησίασε, καὶ μετὰ παρελευσιν δευτερολέπτων τινῶν, ἰδοὺ αὐτὸ ἤγγιξε τὴν κορυφὴν τῆς στέγης τῆς οἰκίας μας, καὶ ζυγίσαν τὰς πτερυγὰς αὐτοῦ, ἐκάθησεν ὑπερθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ πατρὸς μας!...

Αὐθιγοῦ τὸ βλέμμα μου συνηντήθη μετὰ τῆς ἀδελφῆς μου!

Ἐν κοινὸν δάκρυ ἀνέβλυσεν, ἐν δάκρυ μαῦρον, ὅπως ἦτο μαῦρο-κατάμαυρο καὶ ἐκεῖνο τὸ πουλί...

Συγχεκινήθη ἐκείνη εἰς τὸ ἐλακρον, μετ' ἔδωκε τὸ χέρι τῆς...

— Κ... ἄχ, αὐτὸ τὸ πουλί, εἶθε νὰ μὴ ἐκώθητο. Ναί. Εἶθε αὐτὸ τὸ πουλί νὰ μὴ ἐκάθητο.

Ἡ συγκίνησις μᾶς ἐπῆξε καὶ τοὺς δύο μολοντί δὲν εἶμεθα ποσὸς παιδιὰ, ἐξηρησάμεν τὸ μέλλον τοῦ πατρὸς μας ἀπὸ τὴν τοιαύτη ἢ τοιαύτη πτήσιν ἐκείνου τοῦ πουλιοῦ!

Ἦτο μαῦρος ὁ χρωματισμὸς του. Μαῦρο πουλί ἐκάθησεν εἰς τὴν στέγην τῆς οἰκίας μας! Εἶναι μαῦρον, συνεπεράναμεν, καὶ ἡ τύχη τοῦ δυστυχῆς μας πατρὸς.

Καὶ τὸ μέλλον ἀπέδειξεν, ὅτι τὸ προαίσθημα δὲν ἔσφαλθεν. Ἄλλ' ἐν τῷ μετὰ ἐνδακρῶν ἀμφοτέρων ἐπλησίασαμεν τὸν πατέρα μας, ὅστις μετ' ἐλαστὸ πρόσωπο μᾶς εἶπε:

— Καλῶς τους, καὶ κίμας μᾶς ἐνηγγαλιόσθη ἀσπασθεῖς εἰς τὸ μέτωπον καὶ τὴν δύο.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ

Ἡ ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΕΝΟΣ ΖΗΤΙΑΝΟΥ

Τὸν ἐγγνώρισα ὡς ἓνα κοινώτατον ζητιάνον, ἐγκαθιδρυμένον πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς τὸ Πέριον, εἰς τὸ πεζοδρομίου τὸ ἀπέναντι τῶν φυλακῶν τοῦ Γαλιτὰ Σεραῖ.

Γνωστοτάτη, ἄλλως τε, φυσιογνωμία.

Μετ' ἓνα πόδι, μετ' ἓνα σαλβῆρι, φεσάκι κοντό, ζοντογοῦνι πράσινο ἐκ τῆς πολυκαρδίας, ἀρχετὰ ὀγκώδης, σιωστὸ πανομοιότυπο Μπάριμα-Λινάρδου, μ' ἓνα χονδρὸ δεκανίκι καὶ χονδρὸ ἐπίσης κομπολόγι, αἰωνίως μενολογῶν, κατώρθωνε νὰ συγκινή τοὺς περισοτέρους ἐκ τῶν πολλῶν ἐκεῖθεν διαβατῶν, τοὺς ὁποῖους καὶ ἀσφαλῶς δεκαρολογούσε.

Ρυμοτομῖαι, ἐπισκευαὶ οἰκημάτων, μεταρρυθμίσεις ἐπὶ ἀπολυταρχίας καὶ μετ' αὐτὴν, μετετόπισαν, παρεμόρφωσαν, διερρύθμισαν πολλὰ τῆς πόλεως μας σημεῖα καὶ μέρη, χωρὶς ὅμως νὰ μετασαλεύσων καὶ τὸν στερεότυπον ζητιάνον, κολλημένον εἰς τὴν αὐτὴν πάντοτε θέσιν.

Εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην τὸν ἐβλεπα τοὐλάχιστον δέκα κατὰ σειρὰν ἔτη.

Ὀὐχὶ σπανίως, παρ' ὅλην τὴν ἐπιφυλακτικότητά μου, ὁμολογῶ, ὅτι δὲν κατώρθωσα νὰ διαφύγῃ τὰς συγκινητικὰς του ἐπικλήσεις καὶ τὸ θρηνώδες «ὁ Θεὸς σχωρέσῃ τὰ πεθαμένα σας», ὡς ἐκ τοῦ ὁποῖου καὶ πολλάκις ἐδεκαρολογήθη.

✱

Ἄλλ' ἀπὸ ἔτους σχεδὸν ἔγεινεν ἀφαντος ὁ περιήρημος αὐτὸς τύπος.

Ἡ θέσις του ἀδειανὴ καὶ χωρὶς καμμίαν νὰ πάθῃ μεταβολήν, κάμνει ἐντύπωσιν καὶ θαρρεῖς ζητεῖ τὸν ἐπὶ τόσα ἔτη κατέχοντα αὐτὴν καὶ ἤδη ἐκλιπόντα ζητιάνον.

Δὲν ἠθέλησα νὰ μάθω τί ἀπέγεινεν.

Ἐπέθεσα, ὅτι ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς ἢ τὴν πατρίδα του, ἀναμφιβόλως τὰ Κράβαρα ἢ τὴν Βολισσὸν ἢ ὅτι τέλος ὁ αὐστηρὸς δημοκριτικὸς διωγμὸς τῶν ἐπαϊτῶν ἐξήλωσε καὶ αὐτὸν ἐκεῖθεν.

Καὶ δὲν ἦτο δυνατόν ἄλλο τι, οὔτε μεγαλείτερον, οὔτε μικρότερον νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς, προκειμένου διὰ τὸν ἀσημάντον αὐτὸν ζητιάνον.

✱

Καὶ ὅμως, ὅταν προχθὲς μετὰ τὴν ἀπὸ ἔτους ἐξαφάνισιν του ἔγεινεν ἀνάγκη νὰ τὸν συναντήσω, εὐρέθη ἐνώπιον ἐκλήξεως τοιαύτης, ὁποῖαν δὲν θὰ ἦσθάνθη καὶ ἂν ἀκόμη προῖον τινα μετ' ἀνηγγέλλετο, ὅτι ἔγειναι ἀτόχος περιουσίας.

Καὶ ἰδοὺ πως:

Τὸ ρεῦμα τῶν μετοικήσεων τῆς ἐποχῆς ἠνάγκασε καὶ ἐμέ νὰ ζητήσω ἀλλαγὴν κατοικίας.

Ἦτο ἀπὸ πολλὰς πολλῶν ἡμερῶν κουραστικὰς ἐρεῦνας καὶ τὴν ἀπαιρητήτων ἐπέμβασιν τοῦ μεσίτου, καίπου ἀπεφασίσθη ἐπὶ τέλους νὰ μετοικήσω καὶ ὀριστικῶς νὰ ἐγκαταστῶ.

Καὶ ὅταν διὰ τὸ ἐνοίκιον ἔγεινεν ἀνάγκη νὰ κλείσω συμφωνίαν μετὰ τὸν σπητονοικοκύρη μου, ξεῦρετε ποῖον ἐγγνώρισα ἰοιοῦτον;

Τὸν... ζητιάνον.

Μάλιστα, τὸν ζητιάνον, εἰς ἓνα καφενεῖον τοῦ Παπᾶς Κιοπρού, νωχελῶς καθήμενον ἢ μᾶλλον ἐξητλωμένον ἐν μεσῷ δύο καθισμάτων, πάντοτε μονόποδον, ἀλλὰ μετ' ἀκροατικὸν σαλβῆρι καὶ ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ δηλωτικὰ ἀνθρώπου τοῦ τῶν... ἐκράζε.

— Καὶ ἂν δὲν σου κάμει, μουσιῶ μου, αὐτὸ, διέτε καὶ τὸ ἄλλο σπῆτι μου ἔς τὸ Ἀἰναλῆ-τσε-μέ-θ' ἀδειάσῃ τώρα κοντὰ καὶ τὸ ἄλλο ἔς τὴν Καρναβοῦλα.

Δὲν ἀρνείται δὲ νὰ ὁμολογῆ, ὅτι «μετὰ τὴν δούλεψί σου, μετὰ τὸ ζητιανῆμα» ἀπέκτησε τρία προσοδοφόρα κτήματα, ἔχει δὲ καὶ ἔς τὴν Τράπεζαν κατατεθειμένα χρήματα.

✱

Τί λέγετε, ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, καὶ σεις, ἐμπνευσμένοι θεράποντες τῶν Μουσῶν;

Ἐλπίζετε ποτε εἰς κανέν παρόμοιον μεϊδιάμα τῆς τύχης ἢ ὅπως ὅλοι οἱ προκατοχοὶ σας προῶρισται νὰ τὰ τινέξετε ἔς τὴν ψάθα;

Ἐπιπέτω, ὅτι τὸ δεύτερον ἀσφαλῶς παρακολουθεῖ καὶ σὰς καὶ ὅλους τοὺς θεράποντας τῶν γραμμάτων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς θεράποντας τῶν φιλελεθμιόνων καρδιῶν καὶ τοὺς... ζητιανεύοντας.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ἡ ἐπιστροφή.

Αἱ οἰκογένειαι, αἱ ὁποῖαι παρεθέριζον εἰς τὰ νησιά ἢ τὸν Βόσπορον, ἐπέστρεψαν πλεόν και πολὺ ὀλίγας κρατοῦν ἐκεῖ αἱ ὠραῖαι ἡμέραι τοῦ Ὀκτωβρίου. Τὸ Πέραν ἐπανέλαβε τὴν πρώτην του κίνησιν· δὲν εἶναι ἔρημον ὅπως ἦτο δλόκληρον τὸ θέρος και πυκνοὶ αἱ διαβάται συνωθοῦνται εἰς τὰ στενά πεζοδρόμια τοῦ Μεγάλου Δρόμου.

Μεταξὺ αὐτῶν τὸ ὠραῖον φύλον πλεονάζει· ἀπὸ τῆς 10 μάλιστα π. μ. ὥρας μέχρι νυκτὸς σεβασταὶ οἰκοδόποιται, χαρίεσσαι δεσποινίδες κυκλοφοροῦν, μὲ φροντίδα ἐπισκέπτονται τὰ ἐμπορικά, ἐκλέγουν, συμφωνοῦν, ἀγοράζουν, παραγγέλλουν, προβάρουν και ἐπιστρέφουν πάντοτε εἰς τὸ σπίτι μ' ἐν πακετάκι εἰς τὰς χεῖρας ἢ ἀκολουθοῦμεναι ἀπὸ τὸν ὑπάλληλον τοῦ καταστήματος, φορτωμένον τὸ καπέλλον, τὸ ὁποῖον ἠγόρασαν, ἢ τὸ γουναρικόν, τὸ ὁποῖον ἔδωσαν νὰ μεταποιήσουν.

Και δὲν ἔχουν ἄδικον· τώρα εἶναι ἡ ἐποχή τοῦ αἱ ἀνάγκαι προβάλλουν ἀπαιτητικαί· ἀπὸ τὴν ἐπίπλωσιν τοῦ σαλονιοῦ κάτι θὰ λείπη· ἐν παραπέτασμα ἔχει φθαρή, ἢ τὸ ὕφασμα τῆς πολυθρόνας τὸ κατέφαγεν ὁ σκόρος· ἢ κυρία θὰ ἐτοιμάσῃ τὴν ἐνδυμασίαν τῶν ἐπισκέψεων, ἢ μητέρα θὰ φροντίσῃ διὰ τὴν περιβολὴν τῶν θυγατέρων τῆς, αἱ ὁποῖαι ἐφέτος θὰ εἰσέλθουν εἰς τὸν κόσμον τῶν αἰθουσῶν. Ὡστε βλέπετε ὅτι ἡ σπουδὴ μας εἶναι δικαιολογημένη. Ἐν τούτοις μέσα εἰς ὅλα τὰ σχέδιά μας, ἀγαπηταὶ μου ἀναγνώστρια, μάθετε ὅτι εὐρίσκονται και μερικά, τὰ ὁποῖα ἢ φαντασία μας ἔπλασε και ἡμεῖς συγκαταθετικῶς παρεδέχθημεν ὡς ἀπαραίτητα. Καὶ ὅμως δὲν εἶναι. Ἄν ἐξετάσωμεν καλῶς, θὰ ἴδωμεν ὅτι πολλὰ, τὰ ὁποῖα νομίζομεν ὅτι εἶναι τοιαῦτα, πολλὰ τῶν ὁποίων ἢ ἀπόκτησις μᾶς κεντᾶ τόσον, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ ἐπουσιώδη και τριτευσούσης μόνον ἀξίας πράγματα, τὰ ὁποῖα μόνον κάποια ζηλεία— διατὶ νὰ μὴ τὸ ὁμολογήσωμεν;— κάποιος ἐγωισμὸς και μία ἐντεταμένη φιλαρέσκεια μᾶς τὰ παρουσιάζει ὡς ἐπιβαλλόμενα. Ἄν ἀκολουθήσωμεν λοιπὸν τὰς πρώτας ὁρμάς μας, τὴν ὄρεξιν τοῦ γενναῖου εὐθὺς ἀμέσως, ἅμα τὸ μάτι μας διακρίνει, εἴτε εἰς τὴν βιτρίναν τοῦ ἐμπορικοῦ, εἴτε εἰς τὸ σῶμα μῆς φίλης μας κάτι ὠραῖον, κάτι τοῦ δὲν τὸ ἔχομεν, θὰ καταλήξωμεν νὰ μὴ ἀγοράσωμεν τίποτε ἀληθινὰ χρήσιμον. Δι' αὐτὸ ἔχω μίαν μικρὰν συμβουλὴν νὰ σᾶς δώσω: Πρὶν βγῆτε ἀπὸ τὸ

σπίτι σας, ἀναμετρήσατε τὴν δύναμιν τοῦ βαλαντιῦ σας και τὰς ἀνάγκας τοῦ σπιτιοῦ σας, σκεφθῆτε ἀρκετὰ και ἔπειτα ἐξέλθετε.

Οἱ σοφοὶ εἶπον, ὅτι λόγος τοῦ βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα και σφαῖρα, ἢ ὁποῖα ἐκσφενδονίζεται ἀπὸ τὸ ὄπλον, δὲν γυρίζει ὀπίσω. Τάχα δὲν εἰμποροῦμεν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι και χρήμα, τὸ ὁποῖον ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ τσαντάκι μας δὲν γυρίζει ποτέ;

Και μάλιστα τὸ χρήμα, τὸ ὁποῖον χύνεται ἄσκοπα, θὰ φέρῃ εἰς τὴν οἰκογένειαν τὰ δάκρυα, τὴν γρίνιαν και... καμμιά φορά και κάτι ἄλλο, τὸ ὁποῖον τρέμω και ὅταν σκεφθῶ.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Πῶς συγκολλῶνται συντριβέντα ὑάλινα σκεῦη.

Ἄναμιξτε εἰς ἴσην ποσότητα καθαρὸν ὕδωρ και οἰνόπνευμα· ἀναμίξτε ἐν αὐτοῖς 10 δράμια ἀμύλου (κόλλας) και 16 δράμια κρητίδος (κιμωλίας) εἰς λεπτὴν κόβιν, μεθ' ὅ και προσθέτετε 5 δράμια κόλλας συμπαγοῦς (colle forte) και θέτετε ἐπὶ τῆς πυρᾶς. Ὅταν τὸ μίγμα σας διαλυθῇ, προσθέσατε 5 δράμ. τερεβινθίνης και ἀναμίξτε μέχρις οὗ τὰ διάφορα ταῦτα στοιχεῖα συσσωματωθῶσι· διὰ τοῦ μίγματος τούτου συγκολλᾶτε πᾶν ὑάλινον σκεῦος.

Κομπόστα καστάνων.

Σχίσατε τριμικοντάδα καστάνων, ὡς ὅταν πρᾶτετε διὰ τὰ ψητὰ και ψήσατέ τα ἐντὸς τῆς ἐσχάρας χωρὶς νὰ μαυρίσωσι. Καθαρίσατε αὐτὰ και ρίψατέ τα ἐντὸς τηγανίου καθαρῶ, σκεπάσατε αὐτὰ διὰ θερμοῦ σιροπιοῦ 20 βαθμῶν και θέσατε ἐπὶ λίαν ἐλαφρᾶς πυρᾶς. Μετὰ δύο ὥρας ἀποσταλάξατε τὸ σιρόπιον, ρίψατε ἐντὸς αὐτοῦ ὀλίγην σάκχαριν και βράσατε μετὰ πυρᾶν 33 βαθμῶν. Ἀφήσατε νὰ κρυώσωσι τὸ τε σιρόπιον και τὰ κάστανα· ρίψατε ἐντὸς τοῦ σιροπιοῦ ἡμισυ κωαθίσκον ρουμιῦν και χύσατε τὸ ὅλον ἐπὶ τῶν σερβιρισμένων καστάνων.

ΕΛΕΝΗ Ι. ΠΕΤΡΟΓΛΟΥ

Μουσταλευριά.

Πέρνετε 10 ὀν. μούστον, τὸν ἀφίνετε νὰ κατασταλάξῃ 4 ὥρας, ἔπειτα τὸν βράζετε· δένετε εἰς πανὶ καθαρὸν 25 δράμια στάκτιν και τὴν ρίπτετε εἰς τὸν μούστον. Ἀφοῦ πάρει μερικὰς βράσεις, τὸν ἐξαφρίζετε και τὸν χύνετε εἰς ἕτερον δοχεῖον, ἀφοῦ τὸν περάσατε ἀπὸ φίλον πανί. Λαμβάνετε 250 δράμ. νισοστέν, τὸν ἀραιώνετε μετὰ μούστον και κατόπιν τὸν ρίπτετε εἰς τὸν ὅλον μούστον. Ὡς εἶναι τὸν βάζετε εἰς τὴν φωτιάν και τὸν ἀνακατώνετε. Πρέπει νὰ βράσῃ τοῦλάχιστον 3 ὥρας. Ὅταν πλησιάσῃ νὰ δέσῃ, ρίπτετε 100 ὀν. καθαρῶσμένα και φιλοκομμένα καρύδια ἢ ἀμύγδαλα και ἀφοῦ βράσουν ὅλα μαζί, τὰ κενώνετε εἰς τὰ πιᾶτα και ρίπτετε και κανέλλαν.

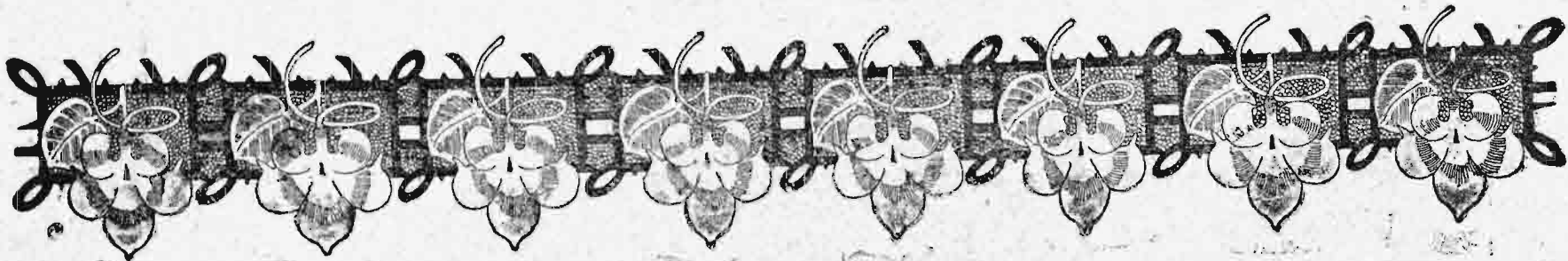
Πῶς φεύγουν αἱ ρυτίδες.

Συμβαίνει πολλάκις νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ μέτωπόν σας ἢ εἰς τὰς παρειὰς ἀδιάκριτος ρυτίς. Ἡ ρυτίς αὕτη εἰμπορεῖ νὰ μὴ εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν ἐτῶν, ἀλλ' ἀπλούστατα μῆς συνήθους συνωφρωώσεως, ἢ παρατεταμένης κατηφείας. Ἡ ρυτίς αὕτη σᾶς λυπεῖ· θὰ σᾶς ὀδηγήσω λοιπὸν νὰ τὴν ἀπαλλαγῆτε.

Λάβετε ἐν φύλλον χαρτοῦ καθαρὸν, ἀλείψατέ το μετὰ ἀσπράδι ὡσοῦ δις— τὴν δευτέραν φοράν τοῦ θὰ τὸ ἀλείψετε πρέπει νὰ ἔχη ἔξηρανθῇ τὸ πρῶτον στρώμα— ἔπειτα κόπτετε τὸν χάρτην εἰς τεμάχια ἀνάλογα πρὸς τὰς ρυτίδας σας και τὰ ἐπικολλᾶτε ἐπ' αὐτῶν καθ' ὄλην τὴν νύκτα. Τοῦτο κάμνετε ἀρκετὰς φορές τακτικῶς, μεθ' ὅ θὰ ἴδητε ὅτι τὸ ἔρμα σας γίνεται λείον και τεταμένον, αἱ ρυτίδες δέ, ἂν δὲν εἶναι καλαιαὶ και βαθύταται, θὰ ἔχουν ἐξαλειφθῇ ὀλοτελῶς. Αὐτὸ εἶναι τὸ μέσον, δι' οὗ ἀπαλλάτεσθε ἀπὸ τὰς ρυτίδας· ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ τὰς ἴδητε ἐνωρὶς νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶσι, φροντίσατε νὰ ἔχετε διαρκῶς πρόσωπον φαιδρὸν και ὄχι σύνοφρον.

Ἐσάρπαι και γουναρικά.

Ἀναγινώσκομεν εἰς γαλλικὸν φύλλον: «Ἄν ὑπάρχῃ τιτῆμα τῆς γυνικείας τουαλέττας, τὸ ὁποῖον δὲν ἐγνώρισεν ἀκόμη ἡμέρας παρακμῆς, εἶναι τὸ γουναρικόν· τὸ περυσινὸν ἔτος τὰ γουναρικά ἦσαν εὐκαμπτα και μαλακά· ἐφέτος μᾶς παρουσιάζονται εὐκαμπτότερα, διότι ἢ τέχνη τῆς κατεργασίας των μεγάλως ἐτελειοποιήθη. Φαντασθήτε, ἐσάρπαι ἐξ ἰκτίδος, σαθερίου ἢ ἀσπάλακος εἶναι τόσον εὐκαμπτοι, ὥστε εὐχερῶς δύνανται νὰ περιτυλίξωσι τὸν λαϊμόν· τοῦτο συμβαίνει και διὰ τὰ σκούνξ, καίτοι αὐτὰ ἐκ τῆς μάκρυνος τῶν τριχῶν των εἶναι κάπως ὑύσκαμπτα. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ μανσόν, ἐφέτος εἶναι πολὺ τοῦ συρμοῦ, μεγάλα, ἐπίπεδα και μαλακά. Τὰ εἰρωνὰ πνεύματα λέγουν, ὅτι ἡ μόδα εἶναι πολὺ πρακτικὴ, διότι μετὰ μὲν φαλιδιὰν γίνονται εὐκολώτατα χαλιὰ τοῦ κρεβατιοῦ. Συνηθίζεται ἐπίσης νὰ ἀναμιγνῶνται τὰ γουναρικά. Π. χ. γούνα ἀσπάλακος και λούτρη προσαρμῶζονται ὠραιότατα πρὸς τὴν ἰκτίδα· αὐτὸ ἐκτὸς τοῦ ὅτι δίδει ὠραῖους συνδυασμοὺς, ἐπιτρέπει και ἐπιδιορθώσεις. Ἐφέτος αἱ ἀληθεῖς γούνα εἶναι ἀκριβώταται, αἱ δὲ ἀπομιμήσεις των πολὺ ἄθλαι και ἀκαλαίσθητοι».

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΡΠΝΑ

ΑΔΥΝΑΤΟΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

εἶπωμεν, ἀπὸ τὸ Βατερλώ του — ἤρχισε νὰ σκέπτεται μὲ ποιὸν τρόπον θὰ ἐφαίνετο συνεπῆς εἰς τὴν ὀφειλὴν του ἐκεῖνην.

Ἄφου ἐσκέφθη ἐπὶ πολὺ, ἀφου ἐβασάνισε τὸ μυαλό του, ἐφθασεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι μόνη διέξοδος ἦτο ἡ... αὐτοκτονία.

Ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον. Σύρει ἀπὸ τὸ συρτάρι του «ἀτι τι στυλινόν», ὅπως θὰ ἔλεγον οἱ μυθιστοριογράφοι, τὸ ὑφόνει καὶ τραβᾷ τὴν σκανδαλίην, ἔν τράκ! ἠκούσθη, ἀλλ' ὁ Ἄσβεστίδης δὲν εἶπε πέσει

Ἄπαιτῶσθε! Ὁ Ἄσβεστίδης ἔπεσε μὲν ἀπὸ τὸ παράθυρον διὰ νὰ σκοταθῆ, ἀλλὰ, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ βέβαια, ἔπεσεν ἐπάνω εἰς κάποιον διαβάτην, τὸν ὁποῖον καὶ ἐσκότωσε μὲ τὸ βάρος του. Ὁ Ἄσβεστίδης ἔλαβε μόνον ὀλίγας πληγὰς.

Μὲ τὰ ὄνειρα, τὰ ὁποῖα γεννᾷ ἡ νεανικὴ ἡλικία καὶ τὰ ἐκτρέφει ἡ καλλιτεχνικὴ ψυχὴ, ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ Παρίσι ὁ Πέτρος Ἄσβεστίδης, ἀφου ἐτελείωσεν ἐκεῖ τὰς σπουδὰς του εἰς τὴν ζωγραφικὴν.

Ὅταν ἐφθασε εἰς τὴν πόλιν μας, ὄλοι αἱ ἐφημερίδες τοῦ ἐτόνισαν παιᾶνας καὶ ἡ κοινωνία μας, ἡ ὁποία τρέχει πάντοτε πίσω ἀπὸ κάθε νουβωτέ, ἐπήγαινε εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ ζωγράφου διὰ νὰ δώσῃ παραγγελίας ἢ διὰ νὰ θανατώσῃ τὰ ἔργα του.

Ἄλλ' ἡμεῖς δὲν θὰ γράφωμεν ἐδῶ καλλιτεχνικὴν κριτικὴν. Ὁ Ἄσβεστίδης ἦτο μὲν καλὸς νέος, ἀλλὰ χαρτοπαίκτης. Ἡ μανία δὲ αὐτῆ τὸν ἔκαμε νὰ παραμελήσῃ καὶ τοὺς χρωστήρας καὶ τὰ μούτρα του καὶ νὰ πέσῃ κυριολεκτικῶς μὲ τὰ μούτρα ἐπάνω εἰς τὴν πρασίνην τράπεζαν.

Ὁ Πρέφας.

Ὁ Ἄσβεστίδης.

νεκρός, ἀλλ' οὔτε κἂν πληγωμένος· ἡ σφαῖρα ἔφυγεν ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν του, τραβᾷ τὴν σκανδαλίην ἐκ νέου, ἀλλὰ τὸ περιστροφικὸν ἦτο πλέον κενόν. Δὲν ὑπῆρχεν ἄλλη σφαῖρα.

— Θὰ καταφύγω εἰς τὴν κρεμάλαν, ἐσκέφθη.

Καὶ ἀμέσως ξεκρεμᾷ τὴν λάμπαν του καὶ τὴν ἀντικαθιστᾷ. Ἄλλὰ πρὶν περάσουν δύο λεπτά εἰς φοβερὸς κρότος εἰκούσθη: ὁ Ἄσβεστίδης εὐρέθη εἰς τὸ πάτωμα, διότι ἔν μέρος τῆς ὀροφῆς εἶχε

Φθάνει τέλος ἡ ἀστυνομία, συλλαμβάνει τὸν Ἄσβεστίδην καὶ τὸν νεκρὸν διαβάτην καὶ τοὺς υποβάλλει εἰς... ἀνάκρισιν. Ὁ νεκρὸς ἐτήρει σιγὴν, ὄχι ὁμως καὶ ὁ Ἄσβεστίδης. Ὅταν ἀνεγνώρισεν εἰς τὸ πτώμα ἐκεῖνο τὸν Πρέφαν, τὸν φοβερὸν ἐχθρὸν του, ἔλαβε θάρρος.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, εἶπεν εἰς τὴν ἀνάκρισιν, εἶχεν ἀναβῆ εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον καὶ ἔπεσε τίς ξεύρει διὰ ποιὸν λόγον. Ξεύρω μόνον ὅτι μ' ἐπλήγωσεν ἀρκετὰ καὶ ζητῶ ἀποζημιώσιν.

Αἱ πρῶται του ἀπόπειραι εἰς τὸ χαρτοπαίγιον, ὅπως καὶ εἰς τὴν ζωγραφικὴν, ἐπέτυχανον· οἱ φίλοι τοῦ κυρίου Ἄσβεστίδου, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀντίπαλοί του εἰς τὸ χαρτοπαίγιον, ἔχαν ν ἀρκετὰ. Ὁ δὲ νεαρὸς ζωγράφος ἐπέστρεφε σπανίως εἰς τὸ δωμάτιόν του — διότι ἔζη μόνος — μὲ ἀρκετὰ χρήματα.

Τὸ πάθος ὁμως, τὸ ὁποῖον γεννᾶται εἰς τὸ χαρτοπαίγιον, δὲν γεννᾶται οὔτε εἰς τὰς μάχας. Οἱ ἀντίπαλοι τοῦ ζωγράφου διὰ νὰ πάρουν τὰ χρήματά των ὀπίσω, ἀλλὰ πρὸ πάντων διὰ νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν, συνεμάχησαν μὲ κάποιον Πρέφαν ἄνθρωπον ὑπόπτου ἐξωτερικοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε πολλοὺς παλαιοὺς λογαριασμοὺς μὲ τὴν ἀστυνομίαν διὰ τὰ χαρτοπαικτικὰ του κατορθώματα.

Ὁ Πρέφας ἐνέσκηψε λειπὸν εἰς τὴν λέσχην καὶ ἤρχισε νὰ πῆξῃ ὁ Ἄσβεστίδης κατ' ἀρχὴς ἐκέρδιζε — τὸ συνηθισμένον δόλωμα — ἀλλ' ἔως ὅτου ἐξημερώσῃ εἶχε χάσῃ διακοσίας λίρας, ὅσα δηλαδὴ εἶχε κερδίσει ἀπὸ τὸ χαρτοπαίγιον καὶ τὴν ζωγραφικὴν, ἀκόμη δὲ εἶχεν ὑπογράψει καὶ γραμματίων ἑκατὸν πενήντα λιρῶν Τουρκίας, πληρωτέον μετὰ 24 ὥρας.

Ὅταν εὐρέθη εἰς τὸ δωμάτιον, ὕστερον ἀπὸ τὴν φοβερὰν νύκτα τῆς ἀποτυχίας του — κατόπιν, ὡς

καταπέσῃ μαζί μὲ τὸν χαλκῆν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε κρεμασθῆ ἡ λάμπα τοῦ κυρίου Ἄσβεστίδου καὶ κατόπιν ὁ ἴδιος.

Τὸ πρᾶγμα πλέον κατέστη σκανδαλωδές. Ἡ οἰκοκυρά του ἐκτύπη δαιμονιωδῶς τὴν κλεισμένην θύραν τοῦ δωματίου του, καὶ ἡ ἀστυνομία προσεκλήθη ἐσπευσμένως. Ὁ Ἄσβεστίδης δὲν χάνει καιρὸν, πλησιάζει τὸ παράθυρον καὶ ρίπτεται ἔξω.

Ἡ αὐτοκτονία τὴν φορὰν αὐτὴν ἐπέτυχε, θὰ ἐνομίσαιτε.

Τὸ ψεῦδος ἦτο εὐφύες. Ἡ ἀστυνομία εἶχε σκηματίσει πρὸ πολλοῦ γνώμην διὰ τὸν Πρέφαν, τὸν δικάζουν καὶ... τὸν καταδικάζουν νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν Ἄσβεστίδην dommages interêts διακοσίας λίρας, τὰς ὁποίας ὁ Πρέφας καὶ ἐπλήρωσε.

— Γνωρίζετε πῶς:

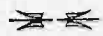
— Ἀπὸ τὰ χρήματα τοῦ ἴδιου Ἄσβεστίδου ποῦ εὐρέθησαν ἀπάνω του...

ΣΟΦ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

Ἡ δολοφονία

τοῦ Μητροπολίτου Γρεβενῶν.

Τὸ ἑσπέρας τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς ἐγνώσθη πλέον δι' ἐπισήμου τῆς δημογεροντίας Γρεβενῶν πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον τηλεγραφήματος, ὅτι ὁ ἀπὸ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου ἀπωλεσθεὶς μητροπολίτης Γρεβενῶν εὐρέθη ἐν τῷ δάσει μετὰ τῶν δύο ἀκολούθων του, διακόνου καὶ ἀγωγιάτου, κατεσφαγμένος. Ἡ συγκίνησις, ἣ ὅποια κατέλαβε τὸ ἔθνος ἐπὶ τῇ σκληρᾷ ταύτῃ ἀπωλείᾳ, θὰ μείνῃ πάντοτε ἀπερίγραπτος. Τὰ Δύο Σώματα, συνελθόντα, ἀπεφάσισαν ὅπως ἡ Ἐκκλησία προβῇ εἰς σοβαρὰ διαβήματα παρὰ τῆ Κυβερνήσει, ἥτις νὰ κληθῇ ὅπως ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀνακαλύψῃ καὶ τιμωρήσῃ τοὺς αὐτοφθογούς καὶ ἠθικούς ἐνόχους τοῦ θύματος, ἀφ' ἑτέρου δὲ λάβῃ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ζωῆς τῶν μητροπολιτῶν καὶ τῶν λοιπῶν Ἑλληνοφωμανῶν, οἵτινες τὰ πάνδεινα ὑφίστανται.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης, συνοδευομένη ὑπὸ τῶν μητροπολιτῶν Χαλκηδόνος καὶ Δέρκων καὶ ὑπὸ τῶν συμβούλων κ. κ. Λιμαράκη καὶ Ἰωαννίδου, μεταβῆσα εἰς τὴν Ὑψ. Πύλιν, ἀνεκοίνωσε προφορικῶς τὰ τῆς δολοφονίας καὶ διεμαρτυρήθη, ἐπιδοῦσα ἐνταυτῷ τὸ ἔντονον τακίριον, ὅπερ εἶχον ψηφίσει τὰ Δύο Σώματα.

Ὁ Μ. Βεζύρης, ἀκούσας προσεκτικῶς τὰς καταγγελίας τοῦ Πατριαρχοῦ καὶ ἀναγνοὺς ἐπισταμένως τὸ ἔγγραφο, διεβεβαίωσε τὴν Α. Θ. Παναγιότητα, ὅτι ἔδωκεν ἡ Κυβέρνησις αὐστηροτάτας

διαταγὰς πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν αἰτίων, τὰ ὅποια προκάλεσαν τὸ κακούργημα.

Ἡ αὐτὴ ἐπιτροπὴ, μετὰ βῆσα καὶ παρὰ τῷ ὑπουργῷ τῆς Δικαιοσύνης ἐξετέλεσε τὴν ἐντολήν της καὶ ἔλαβε τὰς αὐτὰς διαβεβαιώσεις.

Τὴν Κυριακὴν ἐγένετο ἐν Γρεβενοῖς ἐν ἀπειρογράφῳ συγκινήσει ἡ κηδεὶα τῶν θυμάτων, προστάτων αὐτῆς τῶν μητροπολιτῶν Καστορίας, Σισανίου καὶ Σερβίων, ἐνταῦθα δὲ μετὰ Πατριαρχικὴν καὶ Συνοδικὴν λειτουργίαν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ, μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν θυμάτων. Κατὰ τὸ μνημόσυνον προσήλθον ἐν σώματι οἱ Ἕλληνες βουλευταί, ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Ἑλλάδος, ἀντιπροσωπεῖται τῶν σωματείων καὶ ἄπειρον πλῆθος λαοῦ, μόλις συγκρατοῦν τὴν ἀγανάκτησιν αὐτοῦ κατὰ τῶν δολοφόνων.

Ἀπηγγέλθησαν ἐπίκαιροι λόγοι ὑπὸ τοῦ Πατριαρχοῦ, τονίσαντος τὴν σημασίαν τοῦ γεγονότος καὶ ὑπὸ τοῦ Μ. Ἱεροκήρυκος κ. Γ. Κωνσταντινίδου, ἐξάραντος τὰς ἀρετὰς τοῦ αἰοιδίου.

Ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν κατ' ἐκάστην καταφθάνουσι τηλεγραφήματα συλλυπητηρίων καὶ διαμαρτυρίας, πάνδημα δ' ἐτελέσθησαν καὶ τελοῦνται μνημόσυνα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ ἐθνομάρτυρος. Ἐπίσης τὰ συλλυπητήριά των διεβίβισαν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ οἱ ἐνταῦθα πνευματικοὶ ἀρχιεροὶ τῶν λοιπῶν ἐθνοτήτων.

Ὁ ἐνταῦθα τουρκικὸς καὶ ξενόγλωσσος τύπος, ἐκτὸς τῶν ἐφημερίδων «Χαγιά», «Λεβάντ-Ερσάλ» καὶ «Μονιτέρ», ἀνέγραψε ψυχρὰς τινὰς γραμμὰς περὶ τῆς δολοφονίας τινὲς μάλιστα τῶν ἐφη-

μερίδων εὖρον καὶ πάλιν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ρίψωσι τὸ δηλητηριῶν των κατὰ τοῦ τόσον δοκιμαζομένου Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Ὁ Ἑλληνικὸς τύπος τῆς πρωτεύουσῃς ὑπέβαλλε ταυτόσημον δῆλωσιν, δι' ἧς βίλλει κραυγὴν ὀδύνης καὶ διαμαρτυρίας.

Τὸ «Ἄπ' Ὅλα», ἰάμιστον δημοσιογραφικὸν ὄργανον ἐν τῇ λοιπῇ χορείᾳ τοῦ ὁμογλώσσου τύπου τῆς πρωτεύουσῃς, κρίνει ἐν τούτοις ἱερὸν αὐτοῦ καθῆκον νὰ δηλώσῃ, ὅτι συμμερίζεται πληρέστατα τὴν στάσιν τῆς ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας καὶ συνενοῖ τὴν φωνὴν του μετ' αὐτῆς ὑπὲρ τῶν δικαίων τοῦ ἔθνους μας.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἀρραβῶνες. — Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, 9 Ὀκτωβρίου, ἐτελέσθησαν ἐν Φαναρίῳ ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ οἱ ἀρραβῶνες τοῦ εὐέλπιδος νέου κ. Σ. Ι. Ἀναστασιάδου, ταμίου τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν καὶ καλοῦ ἡμῶν φίλου, μετὰ τῆς σεμνῆς καὶ εὐηγμένης ἐξ Ἐπιβατῶν δεσποινίδος Λαμπρινῆς Δημοσθενοπούλου. Συγχαίροντες ἐκ καρδίας τοὺς μνηστευθέντας, εὐχόμεθα αὐτοῖς ταχεῖαν τὴν στέφιν.

Ὁσαύτως ἐτελέσθησαν ἐν Μαγνηστρίᾳ τῇ 2 τρέχοντος οἱ ἀρραβῶνες τοῦ γνωστοῦ ἐν τῇ ἑλληνικῇ παροικίᾳ τῆς πόλεως ἐκείνης μεγαλεμπόρου κ. Ἀθανασίου Καλλιάρη μετὰ τῆς χαριεστάτης καὶ καλλιμόρφου δεσποινίδος Εὐγενίας Ἰωαννίδου, τῆς γνωστῆς οἰκογενείας τῆς πόλεός μας.

Διὰ τοῦ συνοικεσίου τούτου ἡ πρωτεύουσά μας χάνει μίαν τῶν ὠραιότερων καὶ ἐρασιμωτέρων δεσποινίδων τῆς.

Μία λαμπρὰ διάλεξις. — Πολὺ διδακτικὴ καὶ ἐκ τῶν σπανίων ἦτο ἡ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν διάλεξις τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν γυμναστοῦ κ. Χρυσάφη, γενομένη εἰς τὸ ἐν Ταταού-

λοις Γυμναστήριον τοῦ αὐτοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου «Ἡρακλῆς». Ἀνεξαρτήτως τοῦ μεγίστου ἐνδιαφέροντος, τὸ ὅποιον περιεῖχε τὸ θέμα τοῦ κ. Χρυσάφη, οἱ προσελθόντες εἰς τὴν συνδιάλεξιν ἐκ τε τῶν Ταταούλων καὶ τοῦ Πέραν, ἐξεπλάγησαν πρὸ τῆς καθόλου ἐπιστημονικῆς τελειότητος, τὴν ὁποίαν ἡ ὅλη διοργάνωσις τοῦ «Ἡρακλέους» καὶ τὸ τελειότατον καὶ καθ' ὅλα οὐσιαστικὸν Γυμναστήριον του παρουσιάζει. Εὐγε εἰς τὴν εὐγενῆ καὶ φερέλπιδα νεολαίαν τῶν Ταταούλων.

Ἀφίξεις. — Μετὰ τρίμηνον περίπου ἐν τῇ γενετείᾳ του Συνασφ̄ διαμονῆν, ἐπέστρεψε τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν πόλιν μας ὁ εὐφήμεως γνωστὸς ἔμπορος βαφῶν κ. Γρηγόριος Π. Χρηστίδης μετὰ τῆς συζύγου του, προσηπαντηθέντες μετ' ἐνδείξεων συμπαθειῶν θερμοτάτων ἐκ μέρους τῶν ἐνταῦθα συγγενῶν καὶ πατριωτῶν αὐτῶν.

Φαρμακεύς. — Ὁ ἐκ Νεοχωρίου τῆς ἐπαρχίας Νικομηδείας κ. Ἰωάννης Σ. Παπαδόπουλος, φοιτήσας ἐπὶ τριετίαν ἐν τῇ Φαρμακευτικῇ Σχολῇ καὶ ὑποστὰς εὐδοκίμως τὰς ἐπὶ διπλωματι ἐξετάσεις, ἔλαβε τὸ δίπλωμα αὐτοῦ. Συγχαίροντες τὸν φερέλπιν νέον, εὐχόμεθα αὐτῷ καὶ εἰς τὸ πρακτικὸν στάδιον εὐδοκίμῃσιν καὶ ἐπιτυχίαν.

42 κλήρωσις τῶν Λαχειοφόρων Ὁμολογιῶν Κτηματικῆς Πίστεως Ὀλλανδίας. — Κατὰ τὴν τῇ 2/15 Ὀκτωβρίου γενομένην ἐν Ἀμστελδάμῳ κλήρωσιν ἐκέρδησαν: ἡ σειρά 28,919 ἀρ. 27 φρ. 62,500, ἡ σειρά 3723 ἀρ. 14 φρ. 10,000, ἡ σειρά 28,919 ἀρ. 33 φρ. 2,500, αἱ σειραὶ 11,900 ἀρ. 6, 37,442 ἀρ. 29 44,091 ἀρ. 15, 44,636 ἀρ. 18, 70,994 ἀρ. 1 ἀνά φρ. 1000 καὶ 1992 ὁμολογίαι ἐκέρδησαν μικρότερα ποσά, ὧν κατάλογον εὐρίσκει ὁ ἐνδιαφερόμενος εἰς τὰ γραφεῖα τῶν κ. P. Addally & Cie, 13-15, Χουριέτ χάν, Γαλατᾶ. Τὰ κερδισμένα ποσά πληρώνονται ἀμέσως ἄνευ ἐκπτώσεως.

Ἐξεδόθη:
ΤΟ Σὸν ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ
τῶν Μνησθηρίων τῆς Φραμμασωνίας.

ΜΟΝΟΝ
ΕΙΣ ΤΟ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ
ΟΛΥΜΠΟΣ
ΠΕΡΑΝ, ΤΕΠΕ ΜΠΑΣΗ
ἐναντι τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας,
εὐρίσκετε ἄκραν καθαριότητα,
ὕπηρεσίαν ἀνεπίληπτον
καὶ τιμὰς συγκαταβατικάς.
Ὅσοι φθάνετε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν
νὰ καταλύετε εἰς τὸν «ΟΛΥΜΠΟΝ»
Διευθυντῆς: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΕΛΙΑΣ

Οἱ ἔχοντες ἀνάγκην ἀντιζιμίων διὰ δῶρα ἢ δι' ἀτομικὴν τῶν χορηγῶν, ὡς καὶ δι' ἀγορὰς χονδρικῶς πρὸς μεταπώλησιν, ἄς ἀπευθυνθῶσιν ἐν Γαλατᾶ, ἐντὸς τοῦ Μεγ. Ἑθνικοῦ Χανίου, ἀριθμὸς 13 καὶ 14 εἰς τὴν
ΑΠΡΩΝΗΝ
ΙΑΠΩΝΙΚΩΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ
τοῦ ὁμογενοῦς κ.
ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ ΟΔ. ΣΑΜΑΘΡΑΚΗ
γενικοῦ ἀντιπροσώπου μεγαλοῦ ἐξαγωγικοῦ οἴκου
τῆς Ἰαπωνίας,
ἐνθα θέλουσιν εὖρη ὅλα τὰ ἀριστουργήματα τῆς Ἰαπωνικῆς βιομηχανίας εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐθηνάς.

Τὸ ΠΑΥΣΩΔΥΝΟΝ ΜΥΡΙΔΟΥ ΕΙΝΑΙ
μοναδικὸν φάρμακον
κατὰ τῶν
ρευματισμῶν καὶ νευριτλιγῶν.
ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ
τὰ καρδιακὰ νοσήματα.
ΑΡΙΘΜΕΙ
πλείστας ἐπιτυχίας.
ΕΙΝΑΙ
θανμάσιον ἀσφαλὲς φάρμακον.
ΠΑΥΣΩΔΥΝΟΝ
ὄνομα καὶ πράγμα.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(συνέχεια από σελ. 750)

— Λοιπόν; διέκοψεν ὁ σουλτάνος.

Ἐπὶ τῆς ἀναχώρησίν σου, ἀπέλαβον ὁ Μουράτ, εἶναι ἐν ὄνομα φίλου, τὸν ὁποῖον εἶχον πρὸ τριάκοντα ἐτῶν.

— Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν θὰ ἔπιπτον εἰς τοὺς πόδας σου, Μεγαλειότατε, διὰ ν' ἀποδώσω τιμὴν εἰς ὑμᾶς. Ἐν τούτοις, τώρα ἀποφεύγω νὰ κάμω τοῦτο καὶ ἀπλῶς ζητῶ νὰ ἔχετε ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Ρενώ.

— Τὸν Ρενώ, τὸν Ρενώ, ἐπανελάβεν ὁ Μουράτ, εἶναι ἐν ὄνομα φίλου, τὸν ὁποῖον εἶχον πρὸ τριάκοντα ἐτῶν.

— Ἄλλοίμονον, ὄχι ὁ Ρενώ, τὸν ὁποῖον ἔκλεψαν οἱ συνοδοὶ του, ἀπέθανεν ἐν δυστυχίᾳ.

— Αὐτός!

— Ἄλλ' ἀφῆκεν υἱόν, τοῦ ὁποῖου ἡ ζωὴ σὰς ἀνῆκει. Θὰ κάμῃ τὸ πᾶν διὰ ν' ἀναγνωρισθῇ ἀπὸ σᾶς. Δὲν ἔχει τίποτε ἄλλο, παρὰ ἓνα πολύτιμον λίθον, τὸν ὁποῖον ἐφύλαξε παρ' ὄλας τὰς φρικτὰς στερησεις τοῦ ὁ Ρενώ. Τὸν λίθον αὐτὸν ἰδοὺ τον.

Καὶ παρουσίωσεν εἰς τὸν αἰχμάλωτον τὸν λίθον, τὸν ὁποῖον τοῦ ἐνεπιστεύθη ὁ Ἰωάννης.

Ἐπειτα με φωνὴν τρέμουσαν :

— Ὁμίλει, εἶπε, χωρὶς ἐνδοιασμὸν θὰ σοῦ ἀπαντήσω, ὡς θὰ ἔκαμνα τοῦτο εἰς αὐτὸν τὸν Ρενώ, ὡς ἂν ἡ προσφιλεῖς φωνὴ του ἠδύνατο ἀκόμη ν' ἀκουσθῇ.

— Ἄ! ἐπιθύρῃσεν ὁ Γάλλος, συγκινηθεὶς ἐκ τοῦ τραγικοῦ μεγαλείου τῆς σκηνῆς. Ἐννοῶ τὴν μακρὰν ὑπομονὴν σου. Μόνος γίγας μεταξὺ νάνων, αἰωνίως θὰ ἦσθε ὁ σκατάληπτος, ὁ συκοφαντούμενος, τὸ θῦμα.

Ἄλλ' ἀποβάλλον τὴν συγκίνησίν του.

— Τώρα εἶναι καιρὸς πολίτιμος. Οὐδέποτε ἴσως θὰ εὕρω καλλιτέραν εὐκαιρίαν νὰ σᾶς ὁμιλήσω ἰδιαιτέρως. Πρέπει λοιπὸν νὰ σπεύδωμεν, τώρα ὅτε εἰσθε ἐκτὸς τοῦ Γιλδίξ, ἀλλ' αἰχμάλωτος τοῦ Μαλούκ. Θέλετε νὰ κερδήσετε τὴν πλήρη ἐλευθερίαν;

Ἐκπληξίς διεξωγραφήθη ἐπὶ τοῦ ὄχρου προσώπου του.

— ὦ! Μεγαλειότατε, μὴ ἐκπλήττεσθε ἀπὸ τοὺς λόγους μου. Ἐνθυμηθῆτε ὅτι ὁ Ρενώ θνήσκων ἐκληροδότησεν εἰς τὸν υἱὸν του τὴν τιμὴν ν' ἀφοσιωθῇ εἰς σᾶς, καὶ ὅτι ἐγὼ αὐτὸς εἶμαι ἡ σκιὰ τοῦ Ἰωάννου.

Ἐπειτα με φωνὴν τρέμουσαν :

— Δὲν εἶναι ἡ δυσπιστία, ἡ ὁποία μοῦ κρατεῖ τὴν γλῶσσάν μου, ἀλλ' ὁ θαυμασμὸς πρὸς τὸ θάρρος ἡμῶν τῶν Γάλλων, οἱ ὁποῖοι εἰς ἓνα μου λόγον εἰσθε ἔτοιμοι νὰ κηρύξετε τὸν πόλεμον ἐναντίον ὀλοκλήρου λαοῦ...

Διεκόπη ὀλίγας στιγμὰς καὶ ἔπειτα προσέθεσεν :

— Αἱ προθέσεις σου εἶναι ἡρωϊκαὶ καὶ τρελλαῖ. Θὰ διακινδυνεύσετε δύο νεότητας... πρὸς τί; Διὰ νὰ σώσετε ἓνα γέροντα, ὅστις δὲν θὰ ζήσῃ παρὰ ἡμέρας τινὰς μόνον καὶ ὁ ὁποῖος, ἂν ἀναβῇ εἰς τὸν

θρόνον, δὲν θὰ ἔχη τὸν καιρὸν νὰ κάμῃ κάτι καλὸν ὑπὲρ τῆς Τουρκίας... Ἄ! ἂν ὁ Θεὸς τὸ ἐπέτρεπε, θὰ ὑπηρετοῦν πολὺ τὴν πατρίδα μου, ἀλλὰ... δὲν τὸ ἠθέλησεν. Ἀπεφάσισεν ὅπως ἡ ὑπαρξίς μου διέλιθη μέσῳ αἰχμαλωσίας ἀνωφελοῦς. Ὅτι ἐγράφη δὲν διαγράφεται. Ὁ Θεὸς ἔθεσε τὸ πεπρωμένον μου, τὸ ὁποῖον δὲν δύναμαι ν' ἀποφύγω.

Ἐπὶ τῆς ἀναχώρησίν σου, ἀπέλαβον ὁ Μουράτ, εἶναι ἐν ὄνομα φίλου, τὸν ὁποῖον εἶχον πρὸ τριάκοντα ἐτῶν.

— Σὲ λυπῶ, ἐπανελάβεν ὁ Μουράτ.

Ἄλλ' ὁ Μαλαρίας τὸν διέκοψε.

— Ναι καὶ ὄχι. Ὅταν ἔμαθον ὅτι ἐγνωρίζετε τὴν μυστικὴν ὑπόγειον δίοδον τοῦ Τοπχανέ, ἐσκέφθην ὅτι ἂν δὲν ἐφύγατε ἀπὸ τὴν φυλακὴν σου τὸ ἐκάματε διότι ἠθέλατε νὰ μείνητε.

— Ἀληθῶς. Ἄν διέφευγον, ἂν ἐσύναζον τοὺς πιστοὺς μου, θὰ ἐξορίζον τὴν πατρίδα μου εἰς ἓνα ἐμφύλιον σπαραγμὸν. Δὲν εἶχον τὸ ἄγριον αὐτὸ θάρρος. Ὁ ἀδελφός μου μὲ νομίζει αἰχμάλωτόν του καὶ ὁμοῦ εἶμαι ὁ ἐκούσιος μοναχός.

— Καὶ ὁμοῦ ἐφύγατε ἐκ Κωνσταντινουπόλεως διὰ νὰ φθάσετε εἰς Βελιγράδι.

— Διότι ἐν θῦμα θὰ ὑποφέρῃ καὶ τὸ αἷμά μου ἀπειλεῖται ἐπὶ ἐνὸς ἄλλου θύματος.

— Τῆς Γαλιμᾶ, ἀπήγγειλεν ὁ Μαλαρίας.

Ἐπὶ τῆς ἀναχώρησίν σου, ἀπέλαβον ὁ Μουράτ, εἶναι ἐν ὄνομα φίλου, τὸν ὁποῖον εἶχον πρὸ τριάκοντα ἐτῶν.

— Ναι, τῆς Γαλιμᾶ, τὸ ἀξιολάτρευτον αὐτὸ κορίτσι, τὸ ὁποῖον συνήντησα εἰς τὸ Τσεραγάν καὶ ἡ ἄλλη Γαλιμᾶ ἡ ἀγνωστος, ποῦ εὐρίσκειται εἰς τὴν γαλλικὴν πρεσβείαν. Ποία ὁμοῦ εἶναι ἐγγονὴ μου; Ποία εἶναι ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ σώσω καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου; Ἄλλὰ τί φροντίζω; Αὐταὶ εἶναι ἀδελφαί, ἀγαπῶνται, θέλω νὰ τὰς περιλάβω εἰς τὴν αὐτὴν ἀγάπην μου. ὦ! σύ, ἦτις δὲν εἶσαι ἡ Γαλιμᾶ μου, σὲ ἐξευγενίζω, σὲ κάμνω ἰδικὴν μου. Ὁ Θεὸς μοῦ ἐπεφύλαξε τὴν χαρὰν νὰ γίνω δύο φορές πάππος.

— Καὶ διὰ νὰ τὰς σώσετε;

— Θέλεις νὰ μάθῃς τὴν σκέψιν μου;... Εἶναι ἀπλουστάτη: Εἶναι ἡ σκέψις γέροντος, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει τὴν δύναμιν ν' ἀγωνισθῇ, ἀλλ' ὁ ὁποῖος αἰσθάνεται τὸ θάρρος ν' ἀποθάνῃ γενναίως. Ὁ Ἄβδουλ Χαμήτ τρέμει ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι εἶμαι ἐλεύθερος, ἡ φαντασία του τὸν κάμνει νὰ πιστεύῃ εἰς στρατηγούς καὶ τάγματα, τὰ ὁποῖα θὰ σπεύσωσιν εἰς τὰς διαταγὰς μου. Τρέμει αὐτός, τοῦ ὁποῖου ἡ ζωὴ εὐρίσκειται εἰς τὸ τέγμα τῆς σχεδόν, μὴ προδοθῇ ὑπὸ τῆς τύχης, μὴ πέσῃ εἰς τὰς χεῖράς μου. Φοβεῖται μὴ γίνῃ μίαν ἡμέραν καὶ αὐτὸς ὅτι εἶμαι

ΠΩΛΗΣΙΣ — ΑΓΟΡΑ — ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ

Γραμματοσήμων

ΑΛΕΞ. Ι. ΑΜΟΙΡΟΓΛΟΥ

Erzerum-Turquie.

ἐγὼ τώρα, δηλαδὴ αἰχμάλωτος. Διὰ νὰ μ' ἐπανελάβῃ διὰ νὰ μ' ἐγκλείσῃ πάλιν θὰ δεχθῇ τὸ πᾶν. Θὰ τῷ στείλω ἓνα ἀγγελιαφόρον, ὁ ὁποῖος θὰ τῷ κομίσῃ μίαν ἐπιστολήν. Εἰς αὐτὴν θὰ τῷ γράφω ὅτι πρέπει νὰ ὀδηγήσῃ τὰς δύο νεανίδας ἐπὶ ἐνὸς γαλλικοῦ πλοίου. Ὅταν δὲ μάθω ὅτι τὰ κορίτσια εὐρίσκονται ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς τὸ ἀτμόπλοιον, τὸ ὁποῖον θ' ἀναχωρῇ διὰ τὴν Γαλιαν, τότε θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν εἰρκτὴν μου.

Διὰ κινήσεως αὐθορμήτου ὁ Ἄλκιβιάδης ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του. Ἦτο ἐκδήλωσις σεβασμοῦ πρὸς τὸν μάρτυρα ἐκείνον, ὅστις ἐθυσίαζε τὴν ἐλευθερίαν του χάριν τῶν δύο Γαλιμᾶ.

Ἄλλὰ εἰς τὸν φαιδρὸν Μαλαρίαν αἱ συγκινήσεις δὲν διήρκουν πολὺ καὶ ἐπανελάβε :

— Φρονῶ, Μεγαλειότατε, ὅτι ὑπάρχει λύσις προτιμότερα.

— Ποία, σὲ παρακαλῶ;

— Ἡ μίαν τῶν δύο νεανίδων, ἡ ἐγκλειστος εἰς τὸ Τσεραγάν, θὰ φύγῃ μεθαύριον τὸ βράδυ, ὀδηγούμενη ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Ρενώ.

— Θὰ φύγῃ!

— Ὅπως ὑμεῖς, διὰ τῶν ὑπογείων τοῦ Τοπχανέ. Ἐνα καίτι θὰ τοὺς ἀναμένῃ κατὰ τὴν ἐξοδὸν καὶ θὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τὸ πρῶτον ἀναχωροῦν ἀτμόπλοιον.

— Ποῖος θὰ τοὺς ὑπάγῃ τὸ καίτι;

— Ἐνας ἄνθρωπος, ὁ Ἀσσάρ, εἰς ἀπὸ τοὺς σωματοφύλακας τοῦ Μαλούκ.

— Αὐτός... θὰ σὲ προδώσῃ.

— Ὅχι, Μεγαλειότατε, διότι ἐπρόδωσε χάριν μου αὐτὸν τὸν Μαλούκ.

Μὲ ὀλίγους λόγους κατέστησε τὸν Μουράτ ἐνήμερον τῶν σχέσεών του μετὰ τὸν Ἀσσάρ, ἔπειτα συνεχίζων τὰς σκέψεις του :

— Μένει τώρα ἡ δευτέρα Γαλιμᾶ, ἐκείνη ἡ ὁποία φυλάσσεται εἰς τὴν πρεσβείαν. Εἶναι πολὺ εὐκόλον νὰ διαφύγωμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀγρυπνούντων ἐπ' αὐτὴν αὐριον θὰ στείλωμεν μερικὸς ἀνθρώπους τοῦ Μαλούκ πρὸς ἀναγνώρισιν, θὰ μάθωμεν δι' αὐτῶν ποῦ εἶναι τὸ μέρος, ὅπου φυλάσσεται ἡ μικρά, καὶ μεθαύριον τὴν νύκτα θὰ τὴν κλέψωμεν διὰ νὰ τὴν ὀδηγήσωμεν πλησίον τῆς ἀδελφῆς τῆς, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀτμοπλοίου.

— ὦ Γάλλε! εἶσαι θαυμάσιος! νομίζω ὅτι ἀκούω τὸν καλὸν μου φίλον Ρενώ.

— Τὸν ἀκούετε διὰ τοῦ στόματός μου, σουλτάνε.

— Καὶ τί μοῦ λέγει;

— Αὐτό: Ἄντι νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὸ πληκτικὸν Τσεραγάν, διατὶ νὰ μὴ ταξειδεύσετε μαζί μας; Διατὶ νὰ μὴ ἔλθετε εἰς τὴν Γαλιαν, ν' ἀπολαύσετε μαζί με τὰς ἐγγονὰς σου τὸν οἰκογενειακὸν βίον; Αὐτὸ δὲν θὰ προὔξεναι βέβαια ἐμφύλιον πόλεμον καὶ θὰ σᾶς ἐξησφάλιζε τέλος προσφιλεῖς καὶ εὐτυχές.

Ἐφάνη εἰς τὸν Μαλαρίαν ὅτι ὁ σουλτάνος συνεκράτησε μεταξὺ τῶν βλεφάρων του ἐν ἔτοιμον νὰ πέσῃ δάκρυ.

— Ἀδύνατον! ἐπιθύρῃσε.

— Καὶ διατὶ;

— Ὁ Μαλούκ δὲν θὰ τὸ ἐπέτρεπεν. Εἶμαι ἡ αἰτία τῆς παραδόξου δυνάμεως, τὴν ὁποῖαν κατέχει παρὰ τῷ Ἄβδουλ Χαμήτ.

— Αὐτὸ εἶναι μόνον; Θὰ τὴν διατηρήσῃ. Τὸ γεγονός ὅτι θὰ εἶνε ἐλεύθερος καὶ ζῶν θὰ ἐκράτῃ τὸν Ἄβδουλ Χαμήτ πάντοτε περιφοβόν. Καὶ ἔπειτα...

— Τελείωνε.

— Ἐγὼ αὐτὸς προσέφερον εἰς τὸν Μαλούκ κάτι, τὸ ὁποῖον θὰ τῷ ἐξασφάλισῃ περισσοτέραν ἰσχύν.

— Ὅποιον;

— Τὸ μυστικὸν τοῦ δωματίου τῶν Διβανίων.

(ἀκολουθεῖ)

Ἄπ' Ὀλα

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠ ΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙΣ
Ἰδρυθεῖσα τὸν Ἀβουσεὸν τοῦ 1910.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΕΤΗΣΙΑΣ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 25. —
τὸ ἔξωτερον » » » Φρ. 8. —

Ῥεζιμήνιοι τὰ ἡμίση.

20 Πασ. — ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ — Πασ. 20
Τὸ Ἄπ' Ὀλα ἐκτιθεῖται ἐβδομαδιαίως εἰς
ΔΕΚΑ ΧΙΛΙΑΔΑΣ ἀντίτυπα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ :

ΓΑΛΑΤΑ ΠΕΜΠΤΟΠΑΖΑΡΟΝ, ΣΑΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

ΙΝΕΠΟΛΙΝ, Ἀλέξ. Σ. Οἰκονομίδην, ἡ εὐγενής
σας καὶ ὠραία ἐπιστολή μᾶς ἐνεθουσίασεν, ἡ δὲ
παραδειγματική σας προαίρεσις μᾶς συνεκίνησε
μεγάλως. Μὲ τριούτους φίλους τὸ Ἄπ' Ὀλα
δικαιοῦται νὰ ὑπερηφανεύεται. Σᾶς γράφομεν καὶ
ταχυδρ., αἰτηθέντα φύλλα στέλλ.

ΚΑΒΑΛΑΝ, Κ. Χατζηκωνσ., τίμ. ἐλήφθη, εὐχ.
— Ἀυτόθι, Σ. Κ. Διαμαντόπ., ἔμβασμά σας ἐλήφθη,
εὐχαρ. — ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΝ, Δ. Δερβεντ., ἔμβασμά
σας ἐλήφθη, εὐχαρ., συμμορφούμεθα — ΚΑΣΤΕΛ-
ΛΟΡΙΖΟΝ, Βαϊαν. Βαϊαν, τίμ. ἐλάβ., εὐχ. Ἡμε-
ρολόγιον στέλλομεν, ἀντίτιμον 5 γρ. ἀναμένομ. —
ΚΡΟΥΣΟΒΟΝ, Μιχ. Διζιούφκων, τὰ θεομότερά
μας συλλυπητ. ἐπὶ δεινῇ ἀπολείᾳ, τίμ. β' ἔξαμν.
ἐλάβ., εὐχαρ. — Ἀυτόθι, Π. Ἰωαννίμ, Π. Σπυρίδ.,
συνεμορφώθημεν, σειρὰν στέλλομεν, τίμ. γ' ἔξαμ.
ἐλήφθη, εὐχαρ., ἀναμένομεν φιλικὰς ἐνεργείας
σας, εὐχαριστοῦντες ἐκ τῶν προτέρων. — ΚΑΣΤΟ-
ΡΙΑΝ, Χρ. Καραγκοῖνην, ἐλάβ. ἔμβασμα, εὐχαρ.,
συνμορφούμεθα. — ΚΕΡΜΑΣΤΙΝ, Κ. Κραλίδ., τα-
χυδρομικῶς γράφομεν.

ΜΕΤΣΟΒΟΝ Κων. Πέρτσικ., στέλλομεν σειρὰν,
ὄρους μας βλέπετε ἄνωθι, δεχόμεθα γραμματ.

ΝΕΟΧΩΡΙΟΝ (Βοσπόρου), Ἡ Μπάμπ. αἰ 80
γραμμαί εἶναι τοῦ τύπου μὲ στοιχεῖα τῶν 10 στιγ-
μῶν ὡς τὰ τῶν Ἐντυπώσεων τῆς Ἑβδομάδος.

ΟΙΝΟΗΝ, Ι. Σ. Τσιζικιστήν, σὰς εἶμεθα ὑπό-
χρεοὶ διὰ τὴν εὐγενῆ προθυμίαν, μεθ' ἧς αὐθορ-
μήτως ἀναλαμβάνετε τὴν ἀντιπροσωπεῖαν τοῦ
Ἄπ' Ὀλα ἐν τῇ πόλει σας. Εὐχαριστῶς, εὐγνω-
μόνως μᾶλλον, συμμορφούμεθα πρὸς τὰς διαθέ-
σεις σας, ἐλπίζομεν δὲ ἐν τῷ προσώπῳ ὑμῶν τὸ
Ἄπ' Ὀλα θὰ εὖρη τὸν δραστηριώτερον πρὸς
εὐρυτέραν διάδοσίν του παράγοντα. Ἐπίσης παρα-
καλοῦμεν πάντας τοὺς ἐν Οἰνή ἀναγνώστας μας,
ὅπως τοῦ λοιποῦ ἀποτείνονται πρὸς τὸν ἐν λόγῳ
κύριον, ἵνα λαμβάνωσι παρ' αὐτοῦ ἀσφαλῶς τὸ
φύλλον. Διὰ τὰ λοιπὰ εἶμεθα σύμφωνοι.

ΠΛΩΜΑΡΙΟΝ, Γαβρ. Καματ., ἐνεγράφημεν, σει-
ρὰν στέλλομεν, τίμημα 3 ἔγγραφων ἐλάβομεν, εὐχ.
ἩΣΟΥΓΚΟΥΡΛΟΥ, Ε. Α. Νεστορ., τίμ. δύο ἔγγρα.
ἐλήφθη, εὐχαρ. — ΣΑΡΑΝΤΑ-ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, Στέφ.

Ἀμπατζίδ., τίμημά σας ἐλήφθη, [νομίζομεν] δὲ ὅτι
ἐγκαίρως ἐπίσης κατεστήσαμεν ὑμῖν τοῦτο γνωστὸν
καὶ ἠχαριστήσαμεν. Φύλλα στέλλονται ἐντεῦθεν
ταχικώτατα, μήπως παραμένουν εἰς τὸ ταχυδρο-
μεῖον; Φροντίσατε καὶ γράψατέ μας πάλιν.

ΦΡΕΝΕΛΙ, Βασίλ. Βογιατζ., ἐπιστ. καὶ ἐπισκεπτ.
ἐλήφθ. καθὼς καὶ τίμ. τριῶν ἔγγρ. β' ἔξαμ. Νέους
ἐνεγράφημεν καὶ φύλλα πέμπομεν. Εὐχαριστοῦμεν
θερμῶς διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ Ἄπ' Ὀλα φιλικὰς
ἐνεργείας σας. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ παρατόνά σας,
ταῦτα εἶναι πολὺ δίκαια, ὅπως δίκαια εἶναι καὶ
αἱ συστάσεις, πρὸς τὰς ὁποίας καθήκον μας θεω-
ροῦμεν νὰ συμμορφούμεθα. Ἄλλ' ἐκτὸς τοῦ ὅτι
ὅλαι αἱ ἀταξίαι δὲν εἶναι δίκαιον ν' ἀποδίδονται
εἰς τὴν διεκπεραίωσίν μας, δὲν ἔχομεν ἴσως καὶ
ἡμεῖς ἄδικον νὰ παραπονόμεθα διὰ τὴν ὀλίγην
προθυμίαν, ἣν εὐρίσκομεν πρὸς κάλυψιν τῶν κολοσ-
σαιῶν δαπανῶν, εἰς ἃς ἀκριβῶς χάριν τῶν ἀνα-
γνωστῶν μας καὶ οὐχὶ πρὸς προσωπικὴν μας ὠφέ-
λειαν ὑποβαλλόμεθα. Τοῦτου ἕνεκεν ἐθέσαμεν μετα-
ξὺ τῶν πρώτων ὄρων διὰ τὴν γ' ἔξαμ. τὴν *προπλη-
ρωμήν*, μόνον καὶ μόνον ἵνα ὅσον τὸ δυνατόν καλ-
λίτερον ἀνταποκρινώμεθα εἰς τὰς πρὸς τοὺς φίλους
καὶ ἀναγνώστας ὑποχρεώσεις μας. — ΦΕΡΕΤΖΙΚ,
Μαργαρ. Ζήσου, τίμημα ἐλήφθη, εὐχαρ. — Ἀυτό-
θι Κ. Δημητριάδ. συνεμορφώθημεν, εὐελπιστοῦ-
μεν νὰ ἀποτελέσματα θερμῶν ἐνεργειῶν σας. —
ΦΑΤΣΑΝ, Ἰωαν. Τσακνιρίδ., ἔμβασμά σας ἐλήφθη,
εὐχαρ., συμμορφούμεθα.

ΧΩΡΑΝ, Α. Λουῖζον εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς ἐγκαρ-
δίως διὰ τὰς λίαν συμπαιθεῖς ὑπὲρ τοῦ Ἄπ' Ὀλα
ἐκφράσεις σας. Ἡ *Μαγική Νύμφη* τῆς Σταμπούλ
δὲν θὰ λείψῃ ἀπὸ κανέν φύλλον τοῦ περιοδικοῦ,
ἀλλὰ θὰ δημοσιεύεται τακτικὰ μέχρι τοῦ τέλους
τῆς. Ὁ δὲ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ἐστέλλοντο τὰ
φύλλα εἰς δέμα ἐπ' ὀνόματί σας, ἦτο πρῶτον μὲν ἡ
ἀσφάλεια καὶ δεύτερον ἡ καθαριότης τῶν φύλλων.
Ἐν τούτοις, ἀφοῦ οἱ ἐν Χώρα ἀναγνώσται νομί-
ζουσι καλλίτερον νὰ λαμβάνωσι τὸ φύλλον των εἰς
ἐκαστος χωριστὰ, συμμορφούμεθα εὐχαριστῶς
πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν. Τίμημα ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦ-
μεν θερμῶς, δὲν ἀμφιβάλλομεν δὲ ὅτι ἡ πρὸς τὸ
Ἄπ' Ὀλα ἀγάπη σας μεγάλως θὰ συντελέσῃ
πρὸς εὐρυτέραν αὐτοῦ διάδοσιν. — ΧΑΛΚΗΝ, Κ.
Διαμανδ., ἐλάβ. μεν, εὐχαρ., πέμπομεν σειρὰν. —
ΧΑΡΤΟΥΜ (Σουδάν), Ζαχ. Δανηλίδην, ἔμβασμα
5 σελλ. διὰ δύο ἔξαμ. ἔγγρ. ἐλάβομεν, εὐχαριστ.
Ἐν τούτοις, ὑπενθυμίζοντες ὑμῖν τὰ βαρῆα ταχυ-
δρομικὰ τέλη εἰς τὰ ὁποῖα διὰ τὸ ἔξωτερικὸν
ἴδιως ὑπεβαλλόμεθα, θὰ σᾶς παρακαλέσωμεν ὅπως
μᾶς ἐμβάσητε, συμπρόσως, ἄλλως τε, πρὸς τοὺς ὄρους
μας, καὶ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν δύο ἔγγραφων, ἐν
ἀκόμῃ σελλ. τοῦλάχιστον.

Ἐξεδόθη :

Διὰ τοὺς γονεῖς καὶ διὰ τὴν νεολαίαν μας
Β. Κιολεμένογλου — *Τὰ Ἀφροδίσια νοσήματα*.

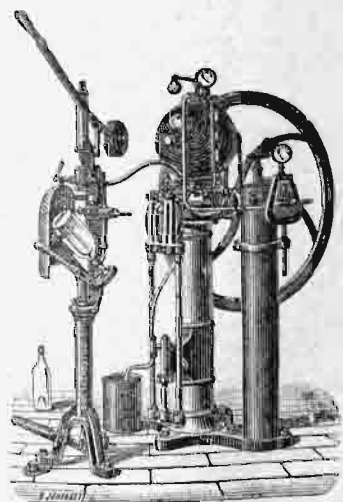
Εὐρίσκειται εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα
καὶ παρὰ τῷ συγγραφεῖ :

Δίοδος Γαλατᾶ Σεράϊ, ἀριθ. 1.

— Τιμὴ γρ. 4 —

ΔΕΛΤΙΟΝ

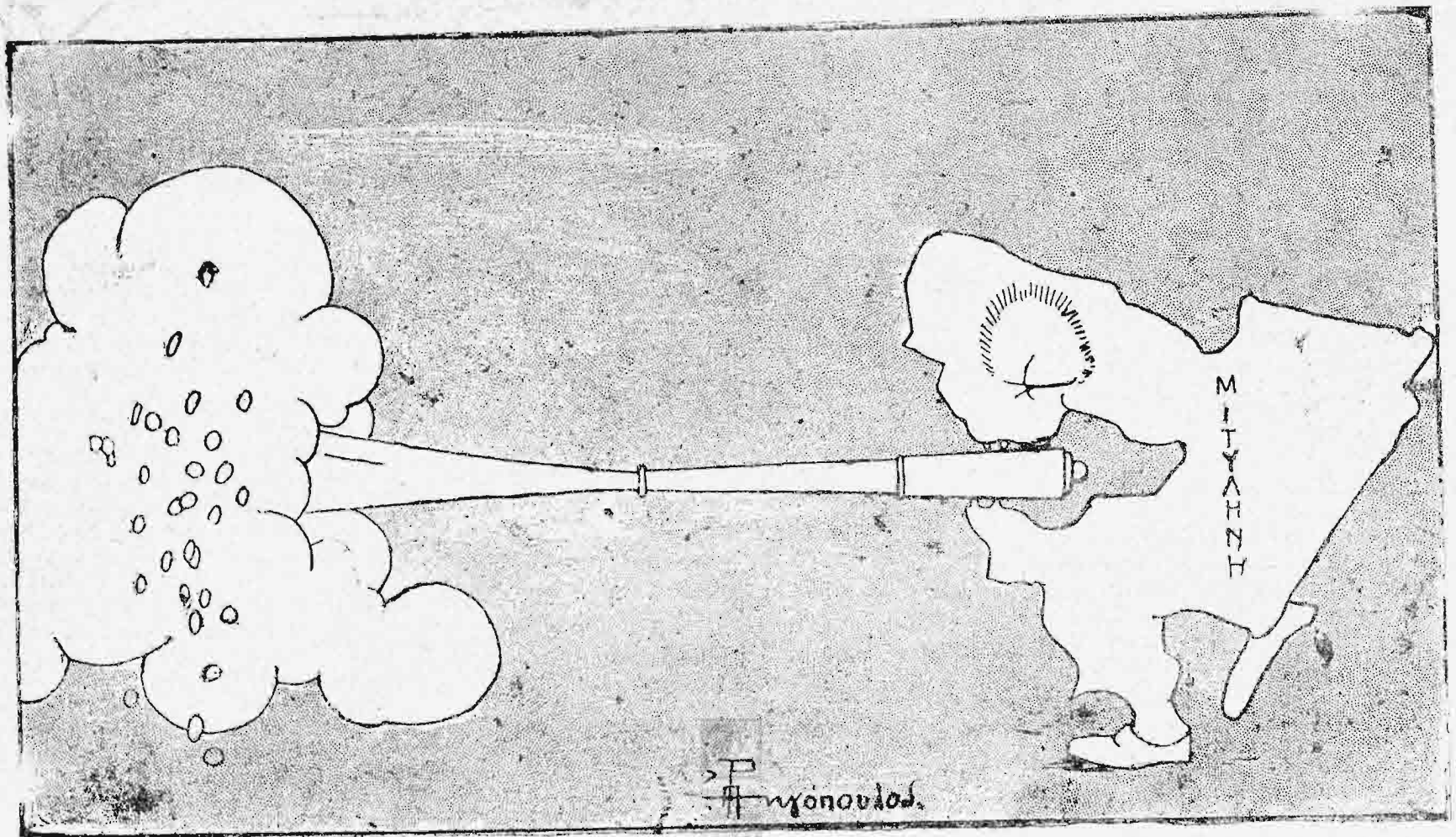
παρέχον δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὰς Δύ-
σεις τῶν ἐν τῷ 61ῳ φύλλῳ δημοσιευομένων
Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

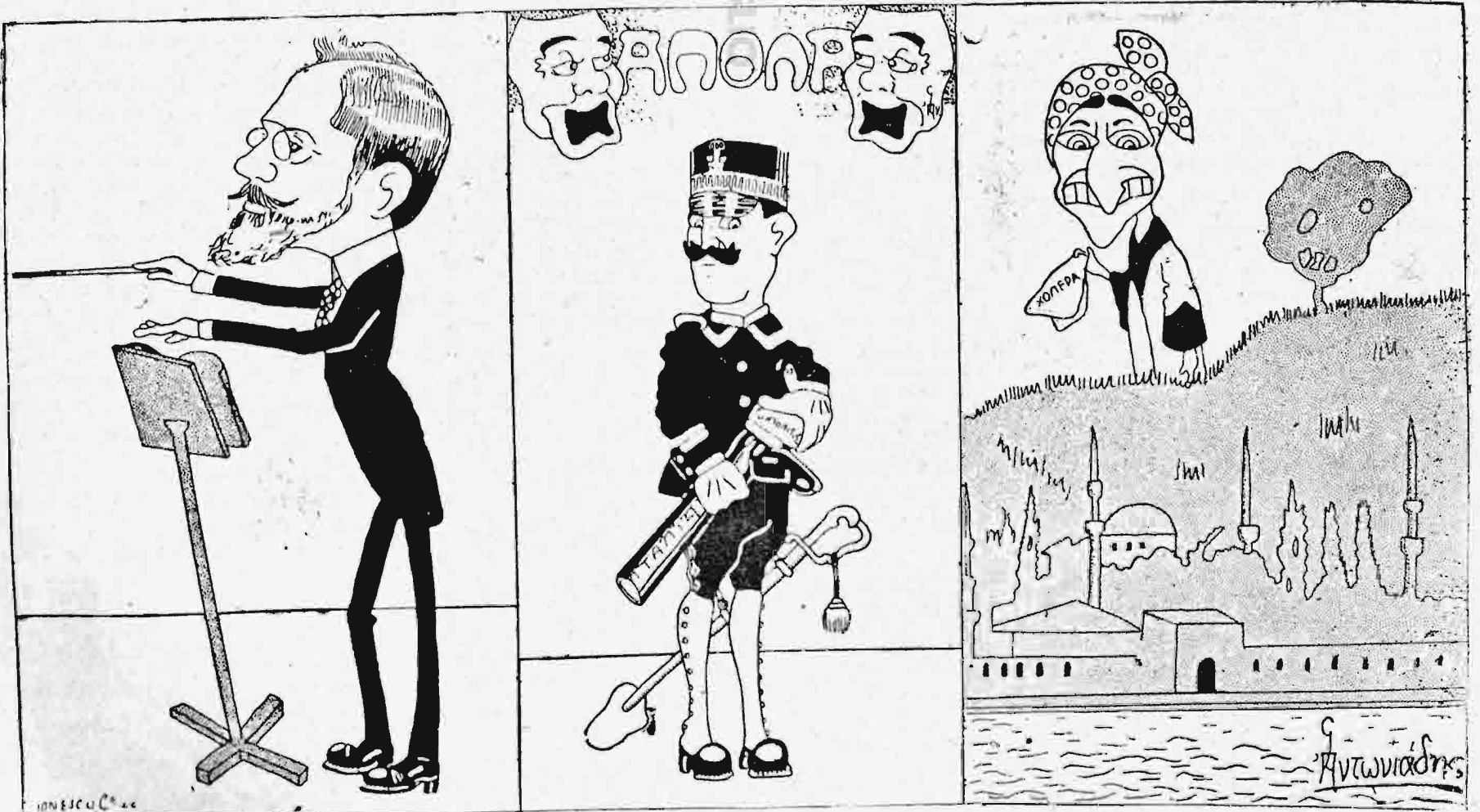
ΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑΙ
ΓΑΛΛΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ
ΔΙΑ ΓΚΑΖΟΣ

Κατάλογοι καὶ πλη-
ροφορίαι ἐν τῷ γρα-
φείῳ τοῦ Ἄπ' Ὀλα.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Ἀπήχθισι τῶν τελευταίων γεγονότων.

Ὁ διεκθοντής τοῦ Ἑλλ. Μελωδράματος.

— Τί καλά ποῦ θὰ κολοῦσεν αὐτὸ τὸ τακοῦνι σὲ ὑπόδημά μου!

— Σὰς ἀφίνω γειά.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ

Τυπ. «Ἐμπορικόν» Ἀριστοβούλου, Ἀναστασιάδου καὶ Σα.